

อารัมภบท

“...ดอกเขียนรื้อหง¹ บานจนทั่ววิมานแล้ว อ่าง แจ็กก็รีบ
กลับมาดูเถิด”

เสียงทุ้มต่ำของบุรุษเปรยขึ้นเบา ๆ ในน้ำเสียงเจือแว่วอ่อน
หวาน

นี่เป็นเสียงที่น่าฟังอย่างยิ่ง หากเจ้าของเสียงนี้ไปยื่นขบถำนำ
ร้ายบทกวีอยู่ต่อหน้าสาวน้อยวัยกำลังดัดลังนาง รับรองว่าสาวน้อยผู้นั้น
จะต้องประทับใจจนยอมมอบกายเคียงคู่เป็นแน่ น่าเสียดายที่ผู้ฟัง
เพียงหนึ่งเดียวของเขากลับเป็นคนหยาบกระด้างเช่นข้า ผลลัพธ์จึงไม่
ต่างจากเด็ดดอกโบตั๋นไปมอบให้วัวได้ชื่นชมความงาม ไร้ประโยชน์
โดยสิ้นเชิง

อันที่จริงจะโทษข้าแต่เพียงฝ่ายเดียวไม่ได้ หากคนผู้หนึ่งถูก
กำหนดให้ทุกมือสามารถกินอาหารได้เพียงแค่อ่างเดียว ต่อให้เป็น
อาหารโอชะรสปานใด ผ่านไปสักเดือนสองเดือน เกรงว่าแค่ได้กลิ่นก็
คงพะอืดพะอมจนแทบอาเจียนแล้ว ดังนั้นตัวข้าที่ต้องทนฟังเสียงของ
คนเพียงคนเดียวอยู่ทุกเมื่อเช้าวัน แต่ท้องไส้กลับยังสงบนิ่งดีอยู่ได้
ควรนับว่าเป็นผู้มีความอดทนอย่างยิ่ง

¹ ดอกบานไม่รู้โรย

ที่สำคัญคือ...ถึงแม้เสียงของคนผู้นี้จะน่าฟังปานใด สิ่งที่เขาพูดออกมาในแต่ละวันกลับน่าเบื่อหน่ายจริงแท้ ต่อให้ข้ามีอารมณ์สุนทรีย์ จิตใจอ่อนโยนกว่านั้นสักหลายส่วน ก็ไม่แน่ว่าจะเกิดความรู้สึกประทับใจอะไรขึ้นมาได้

หลายครั้งข้าได้แต่นึกคับแค้นใจในโชคชะตา...ในเมื่อข้าต้องมาติดอยู่ในร่างของคนผู้หนึ่งแล้ว เหตุใดไม่เลือกคนที่ชีวิตมีสีสันสักหน่อย อย่างน้อยคืนวันของข้าจะได้ผ่านไปอย่างเพลิดเพลินเจริญใจ ไม่ใช่หุดหุ้มเซาเช่นนี้

แม้ตอนนี้ข้าจะเป็นเพียงดวงจิตที่ไม่มีร่างเป็นของตนเอง แต่ดวงจิตไร้ร่างก็มีศักดิ์ศรีเช่นกัน โชคชะตาทำเช่นนี้ออกจะไม่ยุติธรรมอยู่บ้างจริง ๆ

คราแรกที่ข้าได้สติขึ้นมา รอบข้างมีแต่ความมืดมิด ทั้งยัง เจ็บสัจด์ ข้าตั้งใจจะขยับกายลุกขึ้น แขนขากลับไม่ฟังคำสั่ง เมื่อลองพยายามต่อไปอีกสองถึงสามครั้ง ก็ได้พบความจริงอันน่าตื่นตะลึง... ตัวข้าในยามนี้...ไม่มีแขนขา

ไม่เพียงแต่แขนขา...ตา หู จมูก ปาก ข้าล้วนไม่มีทั้งสิ้น

หลังตกใจจนแทบสิ้นสติไปอีกรอบ ข้าก็ค่อย ๆ สำนวณสภาพของตนเองดู ก่อนจะพบว่าตัวข้านั่นคือดวงจิตดวงหนึ่ง ทั้งยังเป็นดวงจิตที่อ่อนแออย่างยิ่ง

เหตุใดข้าจึงตกอยู่ในสภาพนี้...ข้าพยายามนึกย้อนดู กลับจำอะไรไม่ได้ ไม่รู้ว่าความทรงจำที่หายไปนี้เป็นผลมาจากการที่ข้าสูญเสียกายเนื้อไปหรือไม่ ตัวข้ามีนามว่าอะไร เคยเป็นผู้ใดมาก่อน ข้าจำไม่ได้เลยแม้แต่หน่อย ข้าเพียงค่อนข้างมั่นใจว่า...เดิมทีตัวข้าเคยมีร่างกาย ส่วนร่างกายของข้ามันอยู่ที่ไหน...แน่นอนว่าก็จำไม่ได้แล้วเช่นกัน

ตอนที่เพิ่งฟื้นขึ้นมา ข้าอ่อนแรงมากจริง ๆ คล้ายว่าจะแตก

สลายได้ทุกเมื่อ เพราะหัวใจที่รอบด้านดูเหมือนจะเต็มไปด้วยพลังอันกล้าแข็ง ข้าค่อย ๆ ซึมซับพลังเหล่านั้น จนดวงจิตที่อ่อนแอวกเป็ยกเริ่มจะผสานกันได้อย่างมั่นคง สามารถใช้จิตหยั่งรู้ทดแทนโสตประสาทได้

เสียงแรกที่ข้าได้ยินก็คือเสียงถอนหายใจของบุรุษผู้หนึ่ง

ข้านึกชื่นชมในใจว่านี่ช่างเป็นเสียงถอนหายใจที่มีจังหวะจะโคนถึงความทรงจำในยามนี้ของข้าจะว่างเปล่าชาวสะอาด แต่ข้าก็คิดว่านี่ต้องเป็นเสียงถอนหายใจอันไพเราะที่สุดที่ข้าเคยได้ยินมาอย่างแน่นอน

ขณะที่ข้ากำลังนึกชื่นชม บุรุษผู้นั้นก็กล่าวบางอย่างออกมา ส่วนเขาพูดว่าอะไรบ้าง ข้ากลับมัวแต่ตกตะลึงจนไม่ได้ตั้งใจฟัง จำไม่ได้แม้แต่คำเดียว

สาเหตุของความตกตะลึงนี้ ไม่ใช่เพราะเสียงยามพูดของเขา น่าฟังกว่าเสียงถอนหายใจแต่อย่างใด แต่เป็นเพราะยามที่เขาเอ่ยปากเสียงนั้นคล้ายจะดังก้องสะท้อนอยู่รอบดวงจิตของข้า

วันนั้นข้าจึงได้รับรู้ความจริงอีกประการหนึ่ง...ที่แท้ดวงจิตดวงน้อย ๆ อย่างข้าก็กำลังสิงสถิตอยู่ในร่างกายของบุรุษผู้นี้ พลังอันกล้าแข็งที่ข้าดูคลีนมาพื้นฟูตนเองนั้น ก็ได้มีที่มาจากของวิเศษใด แต่เป็นพลังของเขานั่นเอง

ตอนที่รู้ความจริง ข้าค่อนข้างกระอักกระอ่วนใจ ข้าเห็นว่าการดำรงอยู่นี้ดูไม่ต่างอะไรจากเห็บหมัดที่คอยดูดเลือดจากตัวสุนัข... พอลคิดมาถึงตรงนี้ ก็นึกขึ้นได้อีกว่าข้ากำลังเปรียบเทียบกับสุนัขจากความกระอักกระอ่วนใจจึงได้เพิ่มความละเอียดใจเข้าไปด้วย

ข้าไม่แน่ใจว่าเขารับรู้ถึงการมีอยู่ของดวงจิตเช่นข้าหรือไม่ ข้าเคยลองพยายามสื่อสารกับเขาดู แต่ข้าพูดไม่ได้ จะส่งกระแสจิตหาเขาก็ทำไม่สำเร็จอีกเช่นกัน สุดท้ายข้าจึงได้แต่คอยสังเกตพฤติกรรมในแต่ละวันของเขา และสรุปเอาเองได้ว่า...เขาน่าจะไม่ว่าข้ามีตัวตนอยู่

ในร่างของเขา

ถึงแม้ดวงจิตของข้าจะผสมกันได้มันคงกว่าตอนเริ่มแรกอยู่มากโข แต่เมื่อเทียบกับเขาแล้ว ก็ไม่ต่างจากเอาหิ้งห้อยไปแข่งรัศมีกับพระจันทร์ หากเขาสังเกตแสงอันน้อยนิดของข้าได้ นั่นถึงจะเป็นเรื่องน่าประหลาดใจ

เมื่อได้รู้ว่าพลังที่ดูดกลืนอยู่ทุกวันนี้เป็นของผู้อื่น ข้าก็ลัดกลุ้มจนไม่กล้าดูดกลืนพลังตามใจชอบอีก แต่หลังจากดวงจิตที่เดิมทีก็ไม่ค่อยจะมั่นคงของข้าเริ่มอ่อนแรงลงเรื่อย ๆ จนจนเจียนจะดับสลาย ข้าก็คิดตกขึ้นมาได้อย่างน่าอัศจรรย์ว่า ในเมื่อตัวข้าได้จับพลัดจับผลูมาอยู่ในร่างเขาแล้ว ทางที่ดีที่สุดก็คือข้าต้องรีบฟื้นฟูดวงจิตให้แข็งแรงแล้วหาทางออกไปตามหาร่างของตนเอง หลังจากนั้นข้าจึงตั้งอกตั้งใจดูดกลืนพลังของเขาอย่างมีความรับผิดชอบยิ่ง คิดเสียว่ายิ่งดูดกลืนได้มากเท่าไร วันเวลาที่ข้าต้องเบียดเบียนเขาก็จะลดน้อยลงไปเท่านั้น

ข้าดูดกลืนพลังอย่างตะกละตะกลาม แต่เจ้าของร่างที่เข้ามาอาศัยอยู่นี้เป็นเหมือนมหาสมุทรที่ไร้ก้นบึ้ง ไม่ว่าข้าจะดูดกลืนเท่าไรพลังของเขาก็ไม่มีที่ท่าว่าจะลดน้อยลงสักนิด ข้าลอบวิเคราะห์ในใจว่า คนผู้นี้เห็นทีจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่สักท่านหนึ่ง ดวงจิตเร่ร่อนอย่างข้าบังเอิญได้มาพักพิงอยู่ในร่างกายของผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้ นับว่าเป็นโชคดีที่หล่นลงมาจากฟ้าโดยแท้

เพียงแต่ผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้ดูเหมือนจะว่างงานอย่างยิ่ง ข้าอยู่ในร่างเขามาเนิ่นนาน จากที่เคยอ่อนแรงจนพร้อมสลายไปได้ทุกเมื่อ ยามนี้ข้าสามารถใช้จิตหยั่งรู้แทนประสาทสัมผัสได้แล้ว กิจวัตรประจำวันของเขาที่ข้าได้เห็นล้วนมีแต่สิ่งเดิม ๆ คำพูดแต่ละประโยคของเขาก็มีแต่เรื่องเดิม ๆ เช่นกัน

สถานที่ที่ผู้ยิ่งใหญ่อาศัยอยู่ดูเหมือนจะเป็นทุ่งดอกไม้แห่งหนึ่ง จิตหยั่งรู้ของข้าไม่อาจแยกแยะสีสันทันได้ แต่ก็ยังพอมองออกว่าทั้งหมดเป็นดอกไม้ชนิดเดียวกัน...

เขียนรื่อง

ในความเห็นของข้า ดอกไม้ที่ดูแล้วเหมือนพุ่มกลมๆ โยกไปมา ตามลมพวกนี้แม้จะสวยดี แต่ก็ไม่ถึงขั้นงามตึงตาตึงใจ คนผู้นี้กลับชอบพวกมันมาก ทุกวันเขาจะคอยรดน้ำพรวนดิน ดูแลประคบประหงม เขียนรื่องเหล่านี้อย่างเอาใจใส่ราวกับเป็นของล้ำค่าที่หาไม่ได้อีกแล้ว ในสามภพ

ข้าได้แต่ทอดถอนใจว่ารสนิยมของผู้ยิ่งใหญ่ช่างแตกต่างจากชนชั้นสามัญ ยากจะเข้าใจจริงแท้

บางครั้งเวลาเห็นนิ้วมือเรียวยาวของเขาลูบไปไล่เบาๆ บนกลีบดอกไม้ ข้ามักจะได้ความรู้สึกคันยุบยิบขึ้นในใจ อยากให้มือข้านั้น... สัมผัสข้าอย่างอ่อนโยนบ้าง

ความเบื่อหน่ายช่างเคี้ยวกรำผู้คนโดยแท้ แม้แต่ความคิดวิปลาสเช่นนี้ก็ผุดขึ้นมาได้

ข้ารีบสลัดความคิดนั้นออกไป หันมาดูดอกลินพดงจากเขาต่ออย่างมุ่งมั่น ตั้งใจที่จะออกไปตามหาร่างของตนเองให้จงได้

นอกจากดูแลดอกไม้พวกนั้นแล้ว กิจวัตรประจำวันอื่นๆ ของเขาก็ซ้ำซากจำเจ ไม่อ่านหนังสือก็ชงชา ไม่ชงชาก็เดินเล่น ไม่เดินเล่นก็คิดพิน วนเวียนอยู่ไม่ก็อย่างนี้

ถึงจะออกไปเดินเล่นบ้างเป็นบางครั้ง แต่เขาก็ไม่เคยก้าวเท้าออกไปนอกอาณาเขตทุ่งดอกเขียนรื่องนี้แม้แต่ครั้งเดียว ข้ายังอดนึกสงสัยไม่ได้ว่าเขาไปกระทำความผิดอะไรมา จนต้องถูกคุมขังไว้ ณ ที่แห่งนี้หรือไม่ แต่ดูจากสภาพความเป็นอยู่ของเขาแล้ว...ก็ไม่น่าจะมีนักโทษที่สบายเช่นนี้

คำพูดที่หลุดออกมาจากปากเขาก็ซ้ำซากจำเจเช่นกัน สิ่งที่เขาพูดบ่อยที่สุด ดูเหมือนจะเป็นชื่อของคนผู้นั้น เขาเรียกคนผู้นั้นว่า ‘อาหง’

ข้าไม่รู้ว่ ‘อาหง’ ที่ว่าเป็นใคร แต่คงจะต้องมีความสำคัญต่อ

เขาอย่างมาก เพราะไม่ว่าเขาจะทำสิ่งใดในกิจวัตรประจำวันอันแสน
จำเจ ชื่อ ‘อาหง’ นี้เป็นต้องถูกเอ่ยถึงอยู่เสมอ

ตัวอย่างก็เช่น ที่ลานเล็ก ๆ หน้าเรือนนอนของเขามีแปลงดิน
ว่างเปล่าอยู่แปลงหนึ่ง เดิมทีข้าไม่ค่อยเข้าใจว่าเขาจะนั่งรดน้ำพื้นดิน
ว่างเปล่าที่ไม่มีแม้แต่หญ้าสักต้นนี้ไปเพื่ออะไร แต่วันหนึ่งขณะกำลัง
นั่งจ้องมองแปลงดินอันว่างเปล่า เขารำพึงออกมา

“ข้าพยายามมานานานปานนี้ กลับยังปลูกเขียนือหงสีแดงที่
เจ้าชื่นชอบไม่ได้ อาหง เพราะแบบนี้ใช่หรือไม่ เจ้าถึงไม่กลับมาหาข้า
เสียที”

ข้าพลันเข้าใจกระจ่างแจ้ง ที่แท้เขาจ้องมองแปลงดินนี้ทุกวันก็
เพราะหวังจะได้เห็นดอกไม้งอกขึ้นมา...ข้ากลับหลงคิดไปว่าการนั่งดูแล
แปลงดินว่างเปล่าเป็นอีกหนึ่งในรสนิยมของผู้ยิ่งใหญ่ที่ชนชั้นสามัญ
ธรรมดาไม่อาจเข้าถึงได้

แต่คำพูดประโยคหลังของเขาฟังดูชอบกล ต้องเป็นคนที่คิดเล็ก
คิดน้อยถึงขั้นไหน จึงจะไม่ยอมกลับบ้านด้วยสาเหตุพิลึกพิลั่นพรรค์
นั้น?

ถึงแม้ข้าจะไม่รู้ว่า ‘อาหง’ ผู้นี้เป็นคนคิดเล็กคิดน้อยหรือไม่ ข้า
ก็ยังค่อนข้างแน่ใจว่านั่นเป็นการกล่าวหากันอย่างไม่เป็นธรรม จนใจ
ที่ข้าไม่มีวิธีสื่อสารกับเขา จิตใจแห่งผู้ผดุงความยุติธรรมที่เพิ่งจะถูกปลูก
ให้ลูกโซนขึ้นมาของข้าจึงได้แต่ดับมอดไปเองอย่างเงียบงัน

พลังฝีมือของผู้ยิ่งใหญ่สูงส่งลึกล้ำ ฐานะของเขาคลับค่อนข้าง
ยากจน ข้าใช้จิตหยั่งรู้สำรวจดูเรือนที่พักของเขา นอกจากเครื่อง
เรือนไม่กี่อย่างแล้วก็ไม่มีของประดับตกแต่งใดอีก แม้แต่แจกันไว้ใส่
ดอกไม้ก็ยังไม่เห็น ดูแร้นแค้นจนน่าสงสาร

นี่คือข้อพิสูจน์ว่าฟ้าดินไม่เคยลำเอียงเข้าข้างใคร สรรพสิ่งล้วน
ต้องมีข้อดีและข้อเสีย ข้านึกเห็นใจในความลำบากของเขาอยู่ครู่หนึ่ง

ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าตัวข้าในตอนนี้เหลือแต่ดวงจิตที่ผสานกันยังไม่
มันคงดี ไม่ต้องพูดถึงเงินทองอันเป็นของนอกร่างกาย แม้แต่ร่างกายยังไม่
ไม่มีด้วยซ้ำ เรียกได้ว่ามีแต่ข้อเสีย หาข้อดีไม่เจอสักอย่างเดียว ไร้
คุณสมบัติจะไปสงสารเห็นใจผู้อื่นโดยสิ้นเชิง

ข้าไม่มีดวงตา ไม่อาจหลั่งน้ำตาให้โชคชะตาอันรันทศของตนเอง
ได้แต่ดูดซับพลังจากผู้ยิ่งใหญ่เพิ่มอีกหน่อย อาศัยจิตหยั่งรู้เสียหูฟังเขา
คิดพินเป็นเพลงเดิม ๆ ที่เคยได้ยินมาแล้วเป็นร้อยเป็นพันครั้ง

ในบรรดากิจวัตรอันน่าเบื่อของเขา นี่เป็นสิ่งเดียวที่ข้าพอจะทน
ได้ ฝึมือการบรรเลงพิณของเขาจัดว่าเยี่ยมยอด แม้เพลงที่เขาเล่นจะมี
อยู่แค่เพลงเดียวก็ตาม

ทุกครั้งที่เขาคิดพิน ข้ามักรู้สึกคล้ายคลึงคล้ายคลว่าตนเองเคย
ได้ยินบทเพลงนี้มาก่อน แต่ได้ยินบ่อยเข้าก็ชักไม่มั่นใจเช่นกันว่าตัวข้า
รู้จักบทเพลงที่เขาเล่นจริง ๆ หรือมีอาการจิตหลอนเพราะได้ยินแต่
เพลงเดิมซ้ำ ๆ กันแน่

สิ่งที่ดูมีราคาที่สุดในเรือนของเขาก็คือพิณเจ็ดสายที่เขาใช้
บรรเลงเพลง บางครั้งในยามที่ใจลอย เขาจะใช้มือลูบพิณคันนี้อย่าง
ทะนุถนอม ลูบไล่จนเข้าต้องสะกดกลั่นความรู้สึกคันยุบยิบในใจที่ก่อ
ตัวขึ้นมาอย่างไร้ต้นสายปลายเหตุ

วันหนึ่งข้ากำลังฟังเขาคิดพินเหมือนทุกที ขณะที่ใกล้จะเคลิ้ม
หลับ เสียงเพลงกลับหยุดชะงักไปกลางคัน เขาถอนหายใจออกมา พูด
พิมพ์

“อาหยัง ตอนที่เจ้ามอบพิณเจ็ดสายให้ข้า เจ้าบอกว่าข้าใช้มันเล่น
ให้เจ้าฟังได้คนเดียวเท่านั้น...ข้ารักษาสัตย์ญามาโดยตลอด แต่ทำไม
เจ้ายังไม่กลับมาฟังเล่า”

น้ำเสียงของเขาเจือด้วยอารมณ์ความรู้สึกบางอย่าง ข้าไม่ค่อย
เข้าใจว่าอารมณ์นั้นคืออะไร และไม่เข้าใจว่าเหตุใดหลังได้ยินเสียงของ
เขา ช่างในตัวของข้าถึงรู้สึกหนักอึ้งราวกับถูกก้อนหินถ่วงไว้

ประหลาดแท้...ข้าเป็นเพียงดวงจิตดวงหนึ่ง จะมีก้อนหินเข้ามา
อยู่ในตัวข้าได้อย่างไรกัน

มือของเขาที่แตะอยู่บนสายพิณสั้นน้อย ๆ ข้าเลิกสนใจความรู้สึก
แปลกประหลาดที่เกิดขึ้นกับตนเอง กลับมาทุ่มความสนใจไปที่ตัวเขา

ข้าพอจะคาดเดาได้แล้วว่า 'อาหง' เป็นใคร ดูจากที่เขาชอบถาม
ว่าเมื่อไรอีกฝ่ายจะกลับมา เห็นทีคงจะเป็นลูกชาย ไม่ก็น้องชายของ
เขากระมัง เด็กอายุยังน้อยมักจะซุกซน ชอบหนีออกจากบ้านไปเที่ยว
เล่นบ่อย ๆ

ตอนข้าเด็ก ๆ ก็เหมือนจะเคยหนีออกจากบ้านอยู่หลายครั้งเช่น
กัน...แต่เรื่องราวหลังจากนั้นเป็นอย่างไรบ้าง ข้าเองก็นึกไม่ออกแล้ว

ไมรู้ว่าคนที่บ้านจะเป็นห่วงข้าอย่างที่เขาเป็นห่วงน้องชายหรือ
ไม่ ข้าเห็นว่าเขาดีต่อเด็กคนนี้มากจริง ๆ ทั้งที่เป็นกังวลจนกินไม่ได้นอน
ไม่หลับ กลับยังปล่อยให้อีกฝ่ายเที่ยวเล่นต่อไป ส่วนตนเองก็เฝ้ารอ
อยู่เงียบ ๆ ตามลำพัง นี่ต้องเป็นความรักใคร่ตามใจอย่างไร้ขอบเขต
ขนาดไหนกัน?

แม้ว่าเขาจะเป็นคนน่าเบื่อ แต่ก็ไม่ได้เป็นคนเลวร้ายอะไร ข้า
อาศัยร่างกายของเขาหล่อเลี้ยงดวงจิตของตนเองมานานจนปานนี้ใน
ใจข้าย่อมเห็นเขาเป็นผู้มีพระคุณ ข้าตั้งใจไว้ว่า หลังได้ร่างกายคืนมา
แล้ว ข้าจะออกไปตามหา 'อาหง' ผู้นี้ให้พบ จากนั้นต่อให้ต้องจับมัด
ข้าก็จะลากตัวเขากลับมาให้ได้

ต่อให้รักสนุกอย่างไร ก็ต้องนึกถึงจิตใจของคนที่อยู่ด้วย
ตามใจมากไปเด็กจะเสียคน ในเมื่อคนเป็นพี่ชายมัวแต่ปวดใจจนไม่
กล้าลงมือ ให้ข้าเป็นผู้บรมสั่งสอนแทนก็แล้วกัน

วันนี้ข้าได้พบกับเรื่องน่าตกใจ

เจ้าของร่างที่ข้าอาศัยอยู่ ท่านผู้ยิ่งใหญ่ที่ไม่เคยย่างเท้าออกนอก
บริเวณทุ่งดอกเขียนรือหงแม้แต่ก้าวเดียว...มีสหายแหวะมาเยี่ยมเยือน
คนอย่างเขามีสหายก็น่าตกใจพอดูอยู่แล้ว สหายผู้นี้ยังเป็นสตรี

อีกด้วย นางเหยียบเมฆเหินมา คิ้วตาดูเปิดเผยหัวแหวน ชายกระโปรง
ระดับพลีวไปตามแรงลม นับเป็นสาวงามผู้หนึ่ง

ในมือของสาวงามถือโหนดินเผามาสองไห คิ้วที่พาดยาวจดขมับ
ขมวดมุ่น

“สารรูปเจ้าดูไม่ได้เลยจริง ๆ ทำทางไว้วิญญานนี้มันอะไรกัน”

คำทักทายของนางกระตุ้นความอยากรู้ของข้าขึ้นมา อันที่จริง
ข้ายังไม่เคยได้เห็นใบหน้าของผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้เลยสักครั้ง เขาไม่เคย
ส่องกระจก ข้าสงสัยว่าในห้องนอนของเขาอาจจะไม่มีกระจกด้วยซ้ำ
ข้าจึงได้แต่จินตนาการเอาเองว่าเขาควรจะมีหน้าตาเช่นไร เสียงของ
เขาน่าฟังปานนั้น มือของเขาก็น่ามองปานนี้ หน้าตาของเขาก็คงไม่
ด้อยกรรมัง

แต่สาวงามผู้นี้เพิ่งบอกว่าเขาหน้าตาดูไม่ได้ ข้าทอดถอนใจ...
พาดินไม่ลำเอียงเข้าข้างใคร สัจธรรมนี้ได้รับการพิสูจน์อีกครั้งหนึ่งแล้ว

“เจ้ามาที่นี่ทำไม”

น้ำเสียงยามตอบกลับของเขาราบเรียบเฉยชา รวากับไม่แยแส
ต่อคำวิจารณ์ขวานผ่าซากของนาง หัวคิ้วของสาวงามแทบขมวดเป็น
เงื่อนตาย

“ผ่านมาตั้งกี่หมื่นปีแล้ว เจ้าเอาแต่ขังตนเองอยู่ในนี้...อดีตเจ๊ก-
เซียนฮ่องเต้คิดว่าเจ้าทำเช่นนี้เพื่อแสดงความไม่พอใจต่อเขา ส่วนเหล่า
เทพเซียนคิดว่าเจ้าทำเช่นนี้เพื่อรักษาสันติสุขระหว่างแดนสวรรค์กับ
แดนมาร แต่ข้ารู้ว่าความจริงไม่ใช่เช่นนั้น” นางม้มปากแน่น เอ่ยถาม
ข้า ๆ “เจ้าคิดจะลงโทษตนเองไปถึงเมื่อไร”

นางพุดออกมาเสียดยาว แต่ละสิ่งที่พุดออกมาล้วนทำให้ข้า
ตกตะลึงอึ้งงัน ผู้ยิ่งใหญ่ที่ดูจะมีภูมิหลังอันใหญ่โตยิ่งกว่าที่ข้าคิดกลับ
ไม่ตอบอะไรแม้แต่คำเดียว

“ไม่ใช่ข้าจะไม่เข้าใจเจ้า ตอนนั้นที่ข้าช่วยเจ้าหาหนทาง ในใจข้า
เองก็มีหวังเช่นเดียวกัน แต่ผ่านมาเนิ่นนานถึงเพียงนี้ เขาก็ยัง...” พุด

มาถึงตรงนี้ เสียงของนางก็ขาดห่างไป ก่อนจะเอ่ยต่อ “เจ้าปล่อยวางเสียเถิด เขาเองก็คงไม่อยากจะเห็นเจ้าจมปลักอยู่แบบนี้เช่นกัน”

คำตอบยังคงเป็นความเงียบ

สาวงามถลึงตาอย่างแค้นเหล็กไม่เป็นเหล็กกล้า² ทำท่าเหมือนอยากพูดอะไรอีกสักหน่อย ก่อนจะเปลี่ยนใจในท้ายที่สุด นางชูโผดินเผาในมือขึ้นมา

“ข้าได้สุราเพลิงธารสองไหนี้มาโดยบังเอิญ เลยอดตั้งใจจะมาเคารพป้ายวิญญูณ”

“อ้อ” คู่สนทนาส่งเสียงตอบรับในลำคอ นั่งนิ่งอยู่ที่เดิม

นางโคลงศีรษะ วางโผดินเผาไหนดึงลงข้างๆ เขา สะบัดแขนเสื้อตั้งใจจะเดินจากไป

“เขาจะต้องกลับมาอย่างแน่นอน”

ประโยคนี้ออกมาอย่างหนักแน่น ไม่เหลือพื้นที่ให้ได้แย้งแม้แต่หน่อย

มือของสาวงามกำเข้าหากัน บนหลังมือมีเส้นเลือดปูดโปน ในตอนที่ข้าคิดว่านางจะหันมาเทศนาเขาอีกรอบหนึ่ง นางกลับเลือกที่จะเดินต่อไป ไม่นานก็ลับหายไปจากสายตา

ผู้มาเยือนจากไปแล้ว ตอนจากไปนางทำท่าคล้ายยังอยากกล่าวอะไรบางอย่าง แต่สุดท้ายก็ไม่ได้พูดมันออกมา เพียงบอกกับเขาว่า รักษาตัวด้วยเท่านั้น

สถานที่แห่งนี้ยังคงสงบเงียบเหมือนเช่นทุกวัน แต่ครั้งนี้ในความเงียบมีกลิ่นอายของความโศกเศร้าระพันอยู่ ต้นตอของความโศกเศร้าอันเงียบงันก็คือบุรุษที่หนึ่งเฉยราวกับรูปปั้น...ข้าพลันนึกถึงคำถามของสาวงามผู้นั้น นางถามเขาว่า “เจ้าคิดจะลงโทษตนเองไปถึงเมื่อไร”

ก่อนหिनปริศนากลับมาอีกแล้ว ครั่งนี้ดูเหมือนจะหนักยิ่งกว่า

² สำนวนจีน หมายความว่าเจ็บใจที่คนที่ตนตั้งความหวังไว้ไม่ได้ตั้งใจ

เดิม ทับจนข้าอืดอืดแทบตาย

เขายังคงไม่ขยับเขยื้อน

ไม่รู้ว่ามีผ่านไปนานเท่าไร ในที่สุดเขาก็ขยับตัว เขาลุกยืนขึ้น มือข้างหนึ่งเอื้อมไปคว้าไหดินเผาขึ้นมา ออกเดินช้าๆ เข้าไปในทุ่งดอกเซียหรือหง

เขาเดินลึกเข้าไปเรื่อย ๆ ถึงแม้วิหัตต์รอบด้านจะไม่ได้เปลี่ยนไปนัก แต่ข้าติดสอยห้อยตามไปด้วยทุกครั้งที่เขาออกมาเดินเล่น ย่อมจำได้ว่าเขาไม่เคยเดินออกมาไกลถึงเพียงนี้มาก่อน

ข้ากำลังสงสัยว่าเขาจะเดินต่อไปถึงเมื่อไร จะออกไปนอกบริเวณนี้เลยหรือไม่ สองเท้าของเขาก็หยุดลง

ด้านหน้ามีบางอย่างตั้งอยู่ ข้าหยั่งจิตสำรวจดู เหมือนจะเป็นแท่นหินขนาดใหญ่ ขอบทั้งสองด้านเรียบเนียนเสมอกัน น่าจะไม่ได้ผุดขึ้นมาเองตามธรรมชาติ ข้าเพิ่งพินิจแท่นหินตรงหน้าอย่างพิศวงงงวย ความจริงแล้ว...แวบแรกที่เห็นมัน ข้านึกถึงป้ายวิญญาณที่ตั้งอยู่ในสุสาน แต่ป้ายวิญญาณควรจะมีชื่อสลักเอาไว้ไม่ใช่หรือ แท่นหินนี้ นอกจากรอยขีดหนึ่งรอยบนพื้นผิวแล้ว ก็ไม่มีวีรกรรมอะไรปรากฏให้เห็นอีก

ขณะที่ข้ากำลังค้นสมองครุ่นคิด เขาก็ยกไหดินเผาในมือขึ้นมา เปิดฝ้าที่คลุมอยู่ด้านบนออก กลิ่นฉุนรุนแรงฟุ้งกระจายในอากาศ กลิ่นนี้กระตุ้นความรู้สึกบางอย่างในตัวข้าขึ้นมา ความรู้สึกนั้น...คล้ายว่าจะเป็นความอยาก

ข้าเพิ่งนึกขึ้นได้ว่า ตลอดเวลาที่ผ่านไป ข้าไม่เคยเห็นเขาแตะต้องอาหารเลยแม้แต่อย่างเดียว เจ้าสิ่งที่อยู่ในไหนี้เป็นของกินอย่างแรกที่ข้าได้พบเจอหลังจากสูญเสียกายเนื้อไป

กลิ่นหอมฉุนนี้คุ้นเคยอย่างยิ่ง...เรียกว่าอะไรกันนะ...สุราใช่หรือไม่?

เขายืนอยู่ด้านหน้าแท่นหิน ยกไหขึ้นดื่มอีกหนึ่ง ก่อนจะเทสุรา

ที่เหลือราดรดลงบนพื้นดิน

กินทั้งกินขว่างแบบนี้ใช้ได้ทีไหนกัน...ข้าโมโหขึ้นมาทันที ดวงจิตที่น่าสงสารอย่างข้าได้แต่มองตาปริบ ๆ คนที่มีร่างกายอย่างเขากลับดื่มอีกเดียวแล้วเททิ้ง ทำเกินไปแล้วจริงๆ!

เขาไม่ได้รับรู้ถึงความโกรธของข้า ตั้งหน้าตั้งตาเทสุราลงไป เอ๋อปากพูดเบา ๆ

“ให้เจ้าทั้งหมดเลย พอใจหรือไม่”

นี่เขา...พูดกับกอนหิน?

ข้างุนงงจนลืมิโมโห เขายังคงพูดต่อไป

“เจ้ารังเกียจว่าสุราของแดนสุวรรณครีรชชาติอ่อนจางเกินไป ดื่มแล้วเหมือนน้ำผลไม้มากกว่าสุรา โอดครวญให้ข้าฟังทุกวัน จนข้าต้องไปศึกษาวิธีการหมักสุราเพลิงธารเพื่อให้เจ้าหยุดพูด”

สุราหยดสุดท้ายซึมเข้าไปในพื้นดิน กลิ่นหอมเข้มข้นคล้ายโอบล้อมอยู่ทั่วบริเวณนั้น เขาโยนไหดินเผาไปด้านข้าง ยกมือขึ้นตะเตเบา ๆ บนแท่นหิน

“เจ้าเคยบอกว่าชอบสุราที่ข้าหมักมากที่สุด ข้ายังมีฝังเอาไว้อีกหลายไห แต่ข้าไม่เอามาให้เจ้าที่นี้หรอก หากเจ้าอยากดื่ม...ก็กลับมาแล้วขุดมันขึ้นมาด้วยมือของเจ้าเอง

“ทุกคนคิดว่าเจ้าดับสูญไปอย่างไม่มีวันหวนคืนมา แต่ข้ารู้ว่าเจ้ายังอยู่กับข้า เจ้าจะต้องกลับมาได้แน่ ป้ายวิญญาณนี้ ข้าตั้งขึ้นมาเพื่อระลึกถึงเจ้า แต่ข้าทนสลักชื่อเจ้าลงไปบนนี้ไม่ได้ เจ้ายังไม่ตาย จะมีสุสานได้อย่างไร”

ปลายนิ้วของเขาสั่นเทา ข้านิ่งอึ้งไป...ที่แท่นหินนี้ก็เป็นป้ายวิญญาณจริง ๆ

ป้ายวิญญาณของใครเล่า? อยู่ ๆ ข้าเกิดรู้สึกหวั่นใจขึ้นมา คงไม่ใช่...

“อาหง ข้ารอเจ้ามานานถึงเพียงนี้ ต่อให้ต้องรออีกห้าหมื่นปี

หรือรอไปจนผืนดินแผ่นฟ้าพังทลาย ข้าก็จะรอเจ้าต่อไป” พุดมาถึงตรง
นี้ เสียงของเขาก็เปลี่ยนเป็นแหบพร่า “แต่บางครั้งข้าก็กลัว...ข้ากลัวว่า
สุดท้ายเจ้าจะไม่กลับมา”

ใจข้าพลันดิ่งวูบ

คนที่เขารอคอยมาตลอด ไม่ใช่เด็กชุกชนที่หนีออกจากบ้าน แต่
เป็นคนที่ตายไปแล้วผู้หนึ่ง

ความทรงจำของข้าอาจจะเลอะเลือนอยู่บ้าง แต่เรื่องนี้ข้ายัง
เข้าใจดี มีเพียงผู้ล่วงลับเท่านั้นจึงจะมีปายวิญญูณ คำพูดอื่น ๆ ของ
สาวงามเจ้าของไหสุราระจ่างชัดขึ้นมาทันที มีน่าเล่า...นางถึงได้บอก
ให้เขาปล่อยวาง

คนที่ตายไปแล้วจะกลับมาได้อย่างไร ความเชื่อมั่นของเขา เกรง
ว่าคงเป็นแค่เพียงการหลอกตัวเองเท่านั้น

ข้านึกย้อนไปถึงช่วงเวลาที่ผ่านมา คำพูดเหล่านั้นของข้าที่ฟัง
อยู่ทุกวันจนเบื่อหน่าย ยามนี้กลับทำให้ข้ารู้สึกปวดแปลบขึ้นมาแทน
ความเจ็บปวดนี้ช่างประหลาดแท้ ก่อนหน้านั้นข้าคิดว่ายามที่รู้สึก
เหมือนถูกก้อนหินทับนั้นน่าอึดอัดมากแล้ว ยังเทียบความรู้สึกปวด
แปลบในครั้งไม่ได้แม้แต่เศษเสี้ยว เจ็บจนข้าเกือบคิดว่าตนเองกลับ
มามีร่างกายแล้ว

เขาแนบหน้าผากลงไปบนปายวิญญูณที่ไร้ชื่อ กระซิบแผ่วเบา
“อาหวง ข้าคิดถึงเจ้า”

น้ำหนึ่งหยดหล่นลงกระทบแผ่นหิน ข้ามองดูรอยน้ำที่แผ่ขยาย
ออกไป รู้ได้โดยสัญชาตญาณว่านั่นไม่ใช่ฝนที่ตกลงมาจากฟ้า แต่
เป็นน้ำตาของเขา

ดวงจิตของข้ากระตุกวูบ บางอย่างภายในปีรัดจนข้ารู้สึกทน
ไม่ได้ ท่ามกลางความปวดร้าวที่ถาโถมเข้ามา ข้าคล้ายเห็นใบหน้า
เลือนรางของคนผู้หนึ่ง ดวงตาของข้าพรั่มัวจนมองไม่ออกว่าหน้าตา
ของเขาเป็นอย่างไร แต่คนผู้นั้นก็กำลังร้องไห้อยู่เช่นกัน ความทรงจำ

นี้มีเพียงแค่ภาพ ข้าจ้างมอริมฝีปากที่ขยับโดยไร้สัมผัสเสียง ไม่อาจได้ยิน
ว่าเขาพูดอะไร รู้เพียงแต่ว่าเห็นเขาเป็นเช่นนี้ ข้าปวดใจมาก

ตัวข้าในความทรงจำเอื้อมมือไปปาดน้ำตาให้คนผู้นั้น ข้าเอง
ก็อยากทำอย่างเดียวกัน ข้าอยากเช็ดน้ำตาให้เขา อยากกอดเขาเอาไว้
ด้วยสองมือของข้า บอกกับเขาว่า ‘ไม่เป็นไรนะ ข้าอยู่กับเจ้าแล้ว’ แต่
ข้าเป็นเพียงดวงจิตดวงหนึ่งที่แฝงอยู่ในร่างของเขา ต่อให้ข้าร้องตะโกน
ดังเท่าไร เขาก็ไม่อาจรับรู้ถึงตัวตนของข้าได้อยู่ดี

การไม่มีร่างกายข้างนำหงุดหงิดเหลือเกิน ข้าไม่อยากเป็นเช่น
นี้อีกต่อไป ข้าลองกำหนดจิต หาทงเคล็ดโอนย้ายตนเองออกไป แต่ดวง
จิตของข้าเหมือนถูกบางอย่างดั่งรั้งเอาไว้ ข้าเริ่มดิ้นรนราวกับปลาที่ติด
อยู่ในอวนขนาดใหญ่ พุ่งไปด้านหน้าอย่างดื้อดึง

“อาหง?!”

เขาอุทานออกมา น้ำเสียงฟังดูแตกตื่น ข้าไม่มีเวลาจะแบ่งความ
คิดมาสนใจว่าเขาพบเรื่องมหัศจรรย์อันใด สิ่งที่ตั้งรั้งตัวข้าไว้เริ่มคลาย
ออกแล้ว ข้ารวบรวมพลังทั้งหมด ดิ้นรนอย่างสุดกำลัง

การดิ้นรนในครั้งนี้ได้ผล ข้ารู้สึกได้ว่าตนเองหลุดจากพันธนาการ
แล้ว เพียงแต่แรงที่ใช้ดูเหมือนจะมากเกินไป ดวงจิตของข้าหมุนคว้าง
จากนั้นก็ลอยละลือออกมาอย่างไร้ทิศทาง

ช่วงขณะที่ฟ้าดินพลิกตลบ ข้าได้ยินเสียงเขาตะโกนว่า “อาหง!”
เสียงนี้ในที่สุดก็ไม่ได้ดังก้องสะท้อนอยู่รอบตัวข้าอีกต่อไป

ข้าได้หลุดออกมาจากร่างเขาแล้ว

ข้ายินดีอย่างยิ่ง แต่ข้าถึงสติตกอยู่ในกายเขามานานเกินไป ไม่รู้
วิธีการเป็นดวงจิตเว่รอนเลยสักชนิดเดียว ไม่รู้กระทั่งว่าจะบังคับควบคุม
ดวงจิตของตนเองอย่างไร ตอนนี้อย่างคงลอยฟุ้งต่อไปเรื่อย ๆ ไม่หยุด

พื้นดินใกล้เข้ามาทุกที ข้าลอบตื่นตระหนกในใจ รู้ตัวว่าหยุด
ไม่ทันแน่แล้ว

ช่างเถิด ตอนนี้อยู่เป็นดวงจิต ต่อให้พุ่งไปชนพื้นดินก็ไม่มีทาง

บาดเจ็บอะไร อีกอย่าง...ในพื้นที่นี้ก็ดูเหมือนจะมีพลังวิญญาณไหลเวียนอยู่ไม่น้อย เข้าไปพักพื้นอยู่ในนั้นก่อนค่อยไปตามหาร่างกายที่เป็นตัวเลือกที่ไม่เลวนัก

เพียงแต่อยู่ร่วมกันมาตั้งนาน ข้ายังไม่ทันได้คุยกับเขาสักครั้งคำก็ตัดมาจากกันเสียแล้ว พอคิดมาถึงตรงนี้ก็รู้สึกใจหายอยู่เหมือนกัน

ดวงจิตของข้าพื้นฟูจนแข็งแรงขึ้นมาได้ก็ด้วยอาศัยพลังของเขาหล่อเลี้ยง บุญคุณนี้อย่างไรก็ต้องตอบแทน ข้ามองหาเขา ตั้งใจจะเอ่ยคำขอบคุณ แต่ยังไม่ทันได้เฟื่องกระแสนจิตก็ต้องตะลึงลานไปเสียก่อน

ก่อนหน้านี้สาวงามผู้นั้นบอกว่าสารรูปของเขาดูไม่ได้ กลับเป็นการโกหกอย่างร้ายกาจ หากใบหน้างามลมเมืองเช่นนี้ดูไม่ได้ ผู้คนทั้งสามภพก็ไม่ต้องส่องกระจกกันแล้ว

เขาจ้องมองมาที่ข้า สีหน้าดูย่ำแย่ราวกับกำลังมองเห็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัว การที่อยู่ดี ๆ ก็มีดวงจิตแปลกปลอมกระเด็นออกมาจากร่างกายตนเองนั้นก็น่ากลัวอยู่บ้างจริงๆ ข้าตัดสินใจจะไม่ถือสาหาความเขา

เปลอเหม่อมองเขานานเกินไป รู้ตัวอีกที รอบด้านก็กลายเป็นพื้นดินอันมืดมิดเสียแล้ว ข้าพยายามเคลื่อนย้ายดวงจิตอีกครั้งแต่ไร้เรี่ยวแรง พลังวิญญาณในพื้นที่หลังไหลเข้ามาโอบล้อมตัวข้าเอาไว้พร้อมกับความมั่งงุ่นที่เริ่มคืบคลานเข้ามา

ก่อนสติสุดท้ายจะดับวูบไป ข้าได้เห็นความทรงจำนั้นอีกครั้ง คราวนั้นนอกจากภาพใบหน้าอันพร่าเลือน มีเสียงเจือสะอื้นพุดอยู่ริมหูข้า

“อาหยัง ออกจากข้าไป...”

เสียงนี้คุ้นเคยอย่างยิ่ง เป็นเสียงเดียวกับที่ข้าต้องทนฟังมาหลายปี

ใบหน้าในความทรงจำพลันแจ่มชัดขึ้นมา ข้ามองบุรุษรูปงามทั้งสองข้างแก้มเปื่อยขึ้นไปด้วยน้ำตา กระซิบตอบเขาในใจ

อย่าร้องให้...ข้ากำลังจะกลับไปหาเจ้าแล้วนี่เิง

บทนำ

แดนสวรรค์

เมฆมงคลลอยเลื่อนบนท้องนภา ปุยเมฆทอประกายเหลือบ
รัศมีสีทองเจิดจ้า วิหคห้าสีฝูงหนึ่งเปล่งเสียงร้องเพลงอย่างรื่นเริงขณะ
กระพือปีกไต่บินผ่านหลังคาตำหนักอันงามวิจิตร ในสระน้ำด้านหน้า
มีจณาสีรุ่งระบัดศรีบด้าผุดดำว่ายไปซ่อนตัวอยู่ใต้กอบัว

แดนสวรรค์ชั้นฟ้ายังคงสงบงดงามเหมือนเช่นทุกวัน

ในอุทยานที่รายล้อมบุปผชาตินานาพรรณ เทพพิรุณที่ช่วงนี้
ค่อนข้างว่างงานได้อาศัยฤกษ์สะดวกจัดงานชุมนุมชงชาขึ้นมา เหล่า
เทพที่มีความสัมพันธ์อันดีกับเทพพิรุณจึงถือเชิญเชิญเดินทางมาร่วม
ชุมนุมสังสรรค์กันอย่างคับคั่ง

ถึงจะเรียกอย่างสวยหรูว่างานชุมนุมชงชา แต่ผู้มาร่วมงานต่าง
รู้กันดีว่าเจ้าของงานหาได้ต้องการสนทนาแลกเปลี่ยนศาสตร์และศิลป์
แห่งการชงชาแต่อย่างใด เพียงแต่เอาการชงชามาเป็นข้ออ้างบังหน้า
หาเรื่องจัดงานไปอย่างนั้นเอง ดังนั้นหลังจากชงชาสองถึงสามกาพอ
เป็นพิธีแล้ว พวกเขา ก็จับชาด้วยมادتสุ่มนุ่มลึก เริ่มต้นแลกเปลี่ยน
ข่าวสารล่าสุดในพิภพเวียนกันอย่างกระตือรือร้น

อายุขัยของเทพเซียนนั้นยืนยาวเสมอผืนฟ้า ต่อให้บนโลก
มนุษย์ ทะเลจะเปลี่ยนเป็นท้องนา แล้วเปลี่ยนกลับมาเป็นทะเลสักกี่
รอบ ชีวิตประจำวันของพวกเขาบนแดนสวรรค์แห่งนี้ก็แทบจะไม่

เปลี่ยนแปลง กิจกรรมที่สร้างความบันเทิงได้มากที่สุดบนสวรรค์ชั้นฟ้า
จึงเลี้ยงไม่ได้ที่จะเป็นการชุบชีพนิทาน...และแน่นอนว่าต้องเป็นการ
ชุบชีพนิทานเรื่องของผู้มีตำแหน่งสูงกว่าตนเอง

หัวข้อการสนทนาในวันนี้ก็คืองานเลี้ยงฉลองอายุครบรอบหนึ่ง
พันห้าร้อยปีของสองฝาแฝดจิ้งจอกเก้าหางแห่งแดนปีศาจ กิตติศัพท์
ของเจ้านายน้อยสองท่านนี้เป็นที่เลื่องลือในพิภพเซียนมานาน เทียบ
เชื่องานเลี้ยงวันเกิดครั้งนี้จึงมีแต่ผู้แย่งชิงกันไปเข้าร่วม ฝาแฝดจิ้งจอกไม่
เคร่งครัดธรรมเนียมมารยาทเท่าชาวสวรรค์ แต่งานเลี้ยงวันเกิดของ
อนาคตประมุขแห่งแดนปีศาจเชื่อว่าใครอยากมาเป็นแขกก็จะมาได้ ใน
บรรดาเทพเซียนซึ่งนั่งอยู่ ณ ที่นี้ มีเพียงไม่กี่ท่านเท่านั้นที่สุดท้ายก็
ชัยชนะ สามารถไปนั่งดื่มสุราในป่าจิ้งจอกได้

เทพพิทักษ์แม่น้ำหวงฉู่เป็นเพียงเทพชั้นรอง ๆ เท่านั้น คราวนี้
เขาอาศัยเส้นสายของสหายนิกที่ทำงานอยู่ในวังมังกรได้ทะเลင့်ให้
เบียดแทรกเข้าไปร่วมงานเลี้ยงด้วยได้ ยามอยู่ในที่ชุมนุมจึงดูอผาย
ไหล่ผึ่งเป็นพิเศษ วางท่าใจกว้างเล่าถึงเหตุการณ์ในงานอย่างละเอียด

เทพองค์อื่น ๆ ถึงจะลอบดูแคลนท่าทางเช่นนี้ของเขา แต่ความ
อยากรู้อยากเห็นยังมีมากกว่าความรู้สึกดูแคลน จึงบ่นส่อน้ำอ้มแอม
เอ่ยว่า ‘น่าอิจฉาท่านจริง ๆ’ ไปหลายประโยค กระตุ้นให้เขาเล่าต่อ

ฟังเขานั่งบรรยายว่าเหล่าปีศาจจิ้งจอกงดงามยั่วยวนอย่างไร
พอรำไรได้อ่อนช้อยกว่านางรำบนสวรรค์อย่างไร ดนตรีในงานบรรเลง
ได้ไพเราะกว่างานเลี้ยงบนสวรรค์อย่างไร ในที่สุดก็มีเทพหนุ่มเลือด
ร้อนผู้หนึ่งทนไม่ได้ เอ่ยโพล่งขึ้นมา

“แล้วองค์หญิงจิวจินเล่า เป็นอย่างไรบ้าง”

องค์หญิงจิวจินผู้ถูกถามถึงก็คือธิดาของเจ้าวปีศาจ หนึ่งใน
เจ้าของวันเกิดนั่นเอง พวกเขาที่อยู่ตรงนี้ล้วนแต่เป็นบุรุษออกสามศอก
บุคคลที่พวกเขาสนใจใคร่รู้ที่สุดย่อมเป็นองค์หญิงผู้นี้

ลือกันว่าบุตรธิดาของเจ้าวปีศาจได้รับการถ่ายทอดรูปโฉมมา

จากผู้ให้กำเนิดอย่างเต็มเปี่ยม พวกเขาเคยได้ยลโฉมองค์ชายจิวเว่ย เมื่อครั้งเป็นตัวแทนจากแดนปีศาจมาร่วมงานชุมนุมลูกท้อสวรรค์ ถึงในตอนนั้นอีกฝ่ายจะเป็นเพียงหนุ่มน้อย แต่ก็ยังรูปร่างงามอย่างheimheim ยิ่งผ้าเช็ดหน้าที่เหล่าเทพธิดา ‘บังเอิญ’ ทำหลุดมือต่อหน้าเขาสามารถนำมาปูจากประตูสวรรค์ทิศเหนือไปยังทิศใต้ได้เลยทีเดียว

พี่ชายยังรูปร่างงามถึงเพียงนั้น น้องสาวก็ต้องไม่แพ้กันอย่างแน่นอน แต่ว่าองค์หญิงน้อยท่านนี้ไม่เคยเสด็จเยือนแดนสวรรค์มาก่อน พวกเขาเลยไม่มีโอกาสได้เห็นนางเสียที

เทพแม่น้ำหวงอยู่ไม่พอใจเล็กน้อยที่ถูกขัดจังหวะ แต่เมื่อเห็นสายตาระหยาบใคร่รู้ที่จับจ้องมา เขาก็ยึดอกขึ้นอีกเล็กน้อย ทอดถอนใจกล่าวออกมา

“ตัวข้าไม่มีโอกาสได้สนทนากับองค์หญิง แต่ก็ได้เห็นนางจากที่ไกล ๆ ช่วงเป็นหญิงงามหยาดฟ้ามาดินโดยแท้ กล่าวว่่าเลิศล้ำเหนือหญิงใดก็ไม่นับว่าเกินเลย”

“จะงามไปกว่าองค์หญิงหยวนซีเทียวหรือ เป็นไปไม่ได้กระมัง”

เทพรับใช้ประจำวิมานไท่ซางเหล่าจวินเอ๋ยขัดขึ้นมา เขาเป็นหนึ่งในผู้ที่หมายปองเทพธิดาหยวนซี หลานสาวของเจ็กเซียนฮ่องเต้มานาน เมื่อเขาเอ่ยปาก เทพหนุ่มในที่ชุมนุมก็ส่งเสียงสนับสนุนไม่น้อย

องค์หญิงหยวนซีได้ชื่อว่าเป็นสาวงามอันดับหนึ่งของแดนสวรรค์ และเป็นนางในฝันของเหล่าเทพเซียน การจะให้พวกเขาเชื่อว่ายังมีผู้ที่งามกว่านางจึงไม่ใช่เรื่องง่ายตาย

เทพดาวเหนือผู้อาวุโสที่สุดในงานชุมนุมแห่งนี้ปลั่งวางถ้วยชาลง หัวเราะพลางส่ายหน้า “คนหนุ่มเห็นโลกมาน้อย ไม่ต่างอะไรจากกับก้นบ่อ”

เหล่าคนหนุ่มผู้ถูกเปรียบเทียบเป็นกบพากันคิ้วกระตุก แต่พวกเขาามพบหน้าเทพดาวเหนือก็ยังคงประสานมือเรียกขานว่า ‘ท่าน

เทพ' อย่างเคารพนบจนบ จึงไม่อาจลุกขึ้นทะเลาะทู่มเถียงกับผู้อาวุโสท่านนี้ได้

เทพรับใช้ของไท่ซางเหล่าจวินส่งยิ้มเหือดเฉือนไปทางเทพดาวเหนือแล้วเอ่ยว่า “รบกวนท่านเทพช่วยชี้แนะ”

เทพดาวเหนืออมยิ้มกล่าวเสียงเนิบ “สหายเซียนอย่าได้มีโทษ เราผู้เฒ่าเพียงแต่หวอนนึกถึงความหลังขึ้นมาเท่านั้น เทพเซียนรุ่นหลังอย่างพวกท่านเคยได้เห็นแต่เพียงองค์หญิงหยวนซี ย่อมจะคิดว่านางคือโฉมงามผู้เป็นหนึ่งไม่มีสอง ทว่าเราผู้เฒ่าเคยมีวิชาสนาได้เข้าเฝ้าชื่นชมบารมีของเหล่าเทพธิดาจากยุคบรรพกาลอยู่บ้าง เทียบกับพวกท่านเหล่านั้นแล้ว องค์หญิงหยวนซีก็เพียงจัดอยู่ในระดับงามน่าเอ็นดูเท่านั้น”

เหล่าเทพธิดาจากยุคบรรพกาลบ้างดับสูญ บ้างเข้าสู่การหลับใหล ส่วนท่านที่ยังอยู่ก็ล้วนแต่มีศักดิ์ฐานะสูงส่งเกินกว่าเทพเซียนตัวเล็ก ๆ อย่างพวกเขาจะวิ่งไปดูหน้าได้ เทพดาวเหนือถึงกับหิบบอกผู้ที่ไม้อาจล่วงเกินมากล่าวอ้าง แม้แต่สาวกผู้ซื่อสัตย์ที่สุดขององค์หญิงหยวนซีก็ยังคงต้องสงบปากสงบคำ

เทพพิรุณผู้มีอาวุโสรองลงมาพยักหน้า ยกมือขึ้นลูบหนวดเครา “ไม่ผิด เอาแค่เทียบกับอาหญิงผู้นั้นของนาง...” เอ่ยมาถึงตรงนี้ก็ชะงักไป ไม่ยอมพูดต่อ

เหล่าเทพรุ่นหลังหันมาสบตากันอย่างงุนงง หากเป็นอาหญิงขององค์หญิงหยวนซี ก็ต้องเป็นน้องสาวของเจ็กเซียนฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน แต่ตามที่พวกเขาารู้ เจ็กเซียนฮ่องเต้มีแต่พี่น้องผู้ชาย หาได้มีน้องสาวไม่

เทพดาวเหนือที่ชะงักไปเช่นกันรีบเปลี่ยนประเด็น หันไปถามเทพแม่น้ำหวงฉู่ “ท่านได้เห็นองค์หญิงจิวเวิน แล้วท่านได้เห็นบิดา

³ สำนักนงจิ้น มีความหมายเดียวกับสำนักนงน ‘กบในทะเล’ ของไทย

ของนางหรือไม่”

เมื่อได้ยินคำถามนี้ เหล่าเทพที่เหลือก็หมดความสนใจในตัวอา
ทัญที่ไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด หันมามองเทพแม่น้ำหวนอยู่อย่างพร้อมเพรียง
กัน

ตัวตนของคนรักของจ้าวปีศาจจิ้งเยว่เป็นปริศนามาหลายปีแล้ว
เกือบสองพันปีก่อน จู่ ๆ ก็มีข่าวว่าเซียนบุรุษผู้หนึ่งได้ย้ายเข้าไปอยู่ใน
ถ้ำของจ้าวปีศาจ ส่วนเขามิที่ไปที่ไปอย่างไร กลับไม่มีผู้ใดทราบ พวก
ปีศาจจึงจอกก็ล้วนปิดปากเงียบสนิท ทำให้เหล่าผู้อาศัยในพิภพเซียน
อยากรู้จนแทบขาดใจ

“ไม่เห็น” เทพแม่น้ำหวนอยู่ส่ายหน้า “จ้าวปีศาจพาคนรักของ
ท่านออกไปท่องเที่ยวด้วยกัน ไม่ได้อยู่ที่แดนปีศาจมาหลายเดือนแล้ว”

เป็นที่รู้กันดีว่าหลังจากองค์ชายจิวเว่ยอายุครบหนึ่งพันปีได้ไม่
นาน จ้าวปีศาจก็แทบจะมอบหมายภาระหน้าที่ทั้งหมดให้บุตรชายเป็น
ผู้จัดการ ส่วนตนเองก็ปลีกตัวไปเดินทางท่องเที่ยวกับบิดาของลูก ๆ

เหล่าเทพที่ได้ยินคำตอบพากันถอนหายใจ

ขุนพลสวรรค์น้อยผู้หนึ่งกล่าวขึ้นอย่างลั้งเล “อันที่จริง เมื่อสอง
ร้อยปีก่อนข้าเคยได้พบจ้าวปีศาจ คนรักผู้นั้นของท่าน... ข้าได้เห็น
ใบหน้าด้านข้างของเขาแวบหนึ่ง เขาดูคล้าย ๆ กับ...อดีตขุนพลสวรรค์
ประจำทิศบูรพา”

ขุนพลน้อยประจำการอยู่ที่ประตูสวรรค์ทิศประจิม แต่ก็เคยได้
พบหน้าท่านเทพเสวียเหลียงผู้เป็นอดีตขุนพลสวรรค์ประจำทิศบูรพา
มาก่อน หลังจากได้เห็นคนรักของจ้าวปีศาจ เขาก็รู้สึกว่ามีฝ่ายคุณ ๆ
ลองนึกดูถึงจำได้ว่าเหมือนกับผู้ใด

“ข่าวลือนี้ข้าก็เคยได้ยินมาเช่นกัน” เทพประจำกลุ่มดาวเงินที่
นั่งอยู่ข้าง ๆ ขุนพลสวรรค์น้อยโบกมือ “ก็แค่หน้าตาคล้ายกันเท่านั้น
ไม่มีทางเป็นคนเดียวกันไปได้หรอก”

เทพเซียนบนสวรรค์มิผู้ใดไม่รู้บ้างว่าอุปนิสัยของท่านเทพเสวีย-

เหลียงเป็นเช่นใด ในตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ เขาได้รับการขนานนามว่าเป็นแบบอย่างของเหล่าเทพเซียนรุ่นหลัง เป็นอัจฉริยะด้านการบำเพ็ญเพียรที่หมั่นฝึกฝนอย่างไม่ย่อท้อ

อีกอย่าง...ที่ท่านเทพเสวี่ยเหลียงดับสูญไปก็เพราะต้องฝ่าด่านเลื่อนขั้นจากฟ้าดินก่อนกำหนด อสนีสวรรค์สามสิบเก้าสายในครั้งนั้นยังเป็นทีกล่าวขวัญด้วยความสะพรึงกลัวมาจนทุกวันนี้ ผู้ที่น่าจะสลายเป็นเถ้าธุลีไปแล้วจะไปปรากฏตัวอยู่ที่แดนปีศาจได้อย่างไรเล่า

เทพดาวเซินคิดแล้วก็อดถอนใจเฮือกใหญ่ไม่ได้ “วีรบุรุษกลับต้องมาอายุสั้น น่าเสียดายจริง ๆ”

นึกถึงโศกนาฏกรรมในครั้งนั้น ปวงเทพทั้งหลายต่างรู้สึกปากคอแห้งผากจนต้องยกถ้วยชาขึ้นจิบ บรรยากาศพลันเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมสำรวม

เทพพิรุณกระแอมเสียงเบา โนมัตว์มาข้างหน้า “เรื่องนี้...ข้าเคยได้ยินมาจากเทพดาวก๊วยเซียงว่า ดวงชะตาดั้งเดิมของอดีตขุนพลสวรรค์ท่านนั้น...เป็นพื้นชะตาของเทพสงครามองค์ถัดไป”

เทพดาวก๊วยเซียงเป็นสหายร่ำสุรากับเทพชะตามาเนิ่นนาน คำพูดที่ออกมาจากปากของเทพดาวก๊วยเซียง ย่อมเป็นข่าวจริงแท้แน่นอนอยู่ ๆ ก็ได้มาร่วมรับรู้ข่าวใหญ่เช่นนี้ ดวงตาของเหล่าเทพเซียนในอุทยานสวรรค์เปล่งประกายโชติช่วงขึ้นมาทันที พวกกันโถมกายไปข้างหน้าอย่างลืมหิว

“ชะตาของเทพสงคราม...” เทพดาวเหนือสุดลมหายใจ “มีน้ำเล่าถึงสามารถชักนำอสนีสวรรค์สามสิบเก้าสายมาได้”

การเลื่อนขั้นของเทพที่อายุยังไม่ถึงห้าพันปีกลับชักนำอสนีสวรรค์มาถึงสามสิบเก้าสาย เรื่องนี้เดิมทีนับเป็นปริศนาหัวใจเหล่าเทพเซียนมานาน ครั้งนี้นับว่าปริศนาถูกไขกระจ่างแล้ว

เทพแม่น้ำหวงลู่สายหน้าช้า ๆ ทำทางค่อนข้างหดหู่ “ผู้ที่มีพื้นชะตายอดเยี่ยมถึงเพียงนั้นก็ยังไม่อาจผ่านด่านของฟ้าดินได้ เทพเซียน

เล็ก ๆ อย่างข้างคางได้แต่เตรียมใจไว้ล่วงหน้าแล้ว”

ท่านเทพเสวียเหลียงผู้นั้นถือเป็นความภาคภูมิใจของเทพที่เลื่อนขั้นมาจากโลกมนุษย์อย่างพวกเขา ตอนที่รู้ข่าวการตายของอีกฝ่าย เขายังสะเทือนใจจนปีติวิมานไม่รับแขกไปหนึ่งเดือนเต็ม ๆ

“แต่ว่า...เทพสงครามองค์ปัจจุบันก็ยังอยู่ไม่ใช่หรือ” เทพน้อยชุดเขียวผู้หนึ่งเอ่ยขึ้นมา เขาเพิ่งขึ้นมาบนสวรรค์ได้สามเดือน ยังไม่มีตำแหน่งหน้าที่อย่างเป็นทางการ วันนั้นก็เพียงแค่อติดตามญาติผู้พี่มาร่วมงานชุมนุมเท่านั้น

ได้ยินคำถามอันไร้เดียงสาของเทพรุ่นเยาว์ เทพประจำกลุ่มดาวเซ็นก็หันไปช่วยอธิบายอย่างใจดี “สหายน้อยคงยังไม่ทราบ เทพสงครามกักตนอยู่แต่ในวิมาน ไม่ข้องแวะกับโลกภายนอกมาหลายหมื่นปีแล้ว”

“ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะพวกมารประทุพติตนไร้เหตุผล...” เทพพิรุณแค้นเสียงอย่างไม่พอใจ หนวดสองเส้นเหนือริมฝีปากสั่นกระพือตามแรงลมที่ถูกพ่นออกมา

เทพดาวเหนือหลุบตาลง จิบน้ำชาที่เริ่มเย็นชืด “จะโทษพวกเขาเผ่ามารเพียงฝ่ายเดียวก็ไม่ถูก เรื่องราวในครั้งนั้น ผู้ที่ทำผิดก่อนก็คือชาวสวรรค์...เพียงแต่ความสัมพันธ์ระหว่างสองดินแดนนับวันยิ่งเลวร้ายลง หากสงครามปะทุขึ้นมาจริง ๆ กองทัพสวรรค์ก็ไม่อาจขาดแม่ทัพใหญ่ ได้แต่หวังว่าเวลานั้นจะสามารถเชิญท่านผู้อาวุโสออกมาได้”

สีหน้าของเทพพิรุณยังคงบึ้งตึง “จะเชิญอย่างไรเล่า เขตอาคมที่ครอบอยู่รอบวิมานเบิกอรุณ แม้แต่แมลงหวี่สักตัวก็ยังไม่ลอดเข้าไปไม่ได้”

เทพน้อยชุดเขียวกะพริบตาปริบ ๆ เอ่ยแย้งด้วยน้ำเสียงล้งเล “ไม่ขนาดนั้นกระมัง?”

ทุกสายตาเลื่อนมาจับที่ตัวเขา เทพน้อยชุดเขียวหดคอกเล็กน้อย แล้วพูดต่อว่า “สหายของข้าคนหนึ่งทำงานอยู่ในโรงครัวของสวรรค์

ตอนที่ข้าแวะไปเยี่ยม นางกำลังทำอาหารส่งไปที่วิมานเบิกอรุณอยู่พอดี ข้าคิดว่า...ถ้าทางโรงครัวยังหาทางส่งอาหารเข้าไปที่นั่นได้ ส่งจดหมายสักฉบับติดไปด้วยก็คงไม่ยาก..."

“ว่าอย่างไรนะ!” เทพดาวเหนือเกือบทำถ้วยชาหลุดมือ “โรงครัวเช่นนั้นหรือ..."

เทพดาวเชินตกตะลึงจนปากคอสั่น “อะ...ข่าวลือเมื่อร้อยปีก่อนนั้นเป็นเรื่องจริงหรือนี้”

หนึ่งร้อยปีก่อนเคยมีข่าวลือเรื่องหนึ่งแพร่สะพัดในหมู่เทพธิดาเล่าลือกันว่าเทพสงครามผู้ปลุกตนจากโลกหล้ารับเทพธิดาน้อยผู้หนึ่งเป็นชายา ทั้งยังโปรดปรานนางอย่างมาก ถึงกับยอมปลดอาณาเขตออกส่วนหนึ่งแล้วบัญชาให้โรงครัวของสวรรค์ทำสุราอาหารทิพย์สารพัดอย่างส่งเข้าไปเพื่อเอาอกเอาใจนาง

ตอนนั้นบุรุษอย่างพวกเขาล้วนมองว่าเป็นเพียงเรื่องเพ้อฝันที่เทพธิดาเหล่านั้นแต่งขึ้นมา เทพสงครามกักตนเองอยู่ในวิมานก็เพื่อระวังสงครามระหว่างแดนสวรรค์กับแดนมาร บุคคลที่เป็นตำนานเล่าขานในด้านเคร่งครัดที่ยังธรรมอย่างท่านจะทำเรื่องไร้แก่นสารเช่นนั้นได้อย่างไร

เรื่องในคราวนี้ถือเป็นบทเรียนราคาแพงว่า...อย่าได้ดูถูกความสามารถด้านการรวบรวมข่าวสารของเหล่าเทพธิดาเป็นอันขาด แม้แต่เรื่องซุบซิบนินทาที่ดูไร้แก่นสารที่สุดของพวกนางก็ยังมีความจริงแฝงมาด้วย

“หรือนี่จะเป็นสัญญาณว่าท่านผู้อาวุโสใกล้จะออกจากกรักกักตน..." ดวงตาของเทพดาวเหนือปรากฏม่านน้ำขึ้นบาง ๆ เขาผุดลุกขึ้นสู้อัวยชาคารวะ “ขอบคุณฟ้าดิน...สวรรค์มีทางรอดแล้ว!”

เทพสงครามปิดวิมานเรือนกายหายไปตั้งแต่ตัวเขายังเป็นเพียงเทพประจำดาวเล็ก ๆ ที่ไม่สลักสำคัญอะไร ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังคงจดจำความมองอาจห้าวหาญของท่านเทพในกาลก่อนได้

ความสามารถของกองทัพสวรรค์ในยามนี้เสื่อมถอยลงไปมาก ไม่อาจเปรียบกับความยิ่งใหญ่ในอดีตได้ ขุนพลสวรรค์ที่เก่งกาจที่สุดในรอบหลายหมื่นปีมานี้ก็ยังประสบเคราะห์กรรมสิ้นชีวิตไปตั้งแต่ยังหนุ่มยังแน่น หากจอมมารกรีธาทัพมาเหยียบประตูสวรรค์อีกครั้ง แดนสวรรค์จะต้องเกิดความสูญเสียอย่างใหญ่หลวงแน่

ความหวังของพวกเขามีเพียงเจ้าของวิมานเบิกอรุณเท่านั้น

หลังจากนั้นไม่กี่วัน ชาวที่เทพสงครามอาจจะออกจากการ กักตุนเร็ว ๆ นี้ก็แพร่สะพัดไปทั่วแดนสวรรค์ ปวงเทพต่างปีติยินดี แม้แต่

ส่วนเรื่องที่ท่านเทพได้ปลดอาณาเขตออกเพื่อให้โรงครัวส่งอาหารเข้าไปได้นั้น แน่นนอนว่าไม่มีผู้ใดกล้าออกความเห็นเพิ่มเติม อาหารบนสวรรค์รสชาติเยี่ยมยอดออกปานั้น ท่านเทพไม่ใช่พระโพธิสัตว์เสียหน่อย ชมชอบอาหารเลิศรสก็นับเป็นเรื่องธรรมดาอย่างยิ่ง...สมเหตุสมผลด้วยประการทั้งปวง

วิมานเบิกอรุณตั้งอยู่สุดทางทิศบูรพาของแดนสวรรค์
 เนื่องจากเป็นจุดแรกที่ไต่หยางชิงจวิน⁴ ขับราชรถผ่านพอดีจึงได้ชื่อ
 ‘เบิกอรุณ’ นี้มา เดิมทีสถานที่แห่งนี้เป็นหนึ่งในจุดชมวิวยอดนิยมของ
 แดนสวรรค์ ได้รับการขนานนามอย่างลับ ๆ ว่าเป็น ‘สถานที่อันดับหนึ่ง
 สำหรับการสารภาพรักในยามเช้า’ ดีคู่มากับตำแหน่งดวงจันทร์ของ
 เทพธิดาฉางเอ๋อที่เป็นอันดับหนึ่งในยามค่ำคืน แต่หลังจากเทพ
 สงครามทางอาณาเขตกักตุน ก็ไม่มีผู้ใดกล้าย่างกรายเข้าไปอีกบริเวณนี้
 อีก รอบ ๆ วิมานเบิกอรุณจึงไร้ซึ่งร่องรอยของสิ่งมีชีวิต มีเพียงอุทยาน
 ขนาดย่อมที่ต้นไม้ใหญ่แทงยอดเบียดเสียดกันเพราะไร้คนดูแล และ
 สายหมอกจาง ๆ ที่ลอยอ้อยอิ่งปกคลุมอยู่เหนือพื้นดิน

วิมานเบิกอรุณตัดขาดจากโลกภายนอกมานานเสียจนนามของ
 เทพสงครามแทบจะเหลือเพียงตำนานเล่าขาน ในขณะที่เหล่าเทพ
 เขียนพากันทอดถอนใจว่าท่านผู้อาวุโสคงจะเข้าสู่การหลับใหลไปแล้ว
 เขตอาคมซึ่งที่ผ่านมาแน่นหนาจนแมลงหวี่สักตัวยังไม่อาจเด็ดลอด
 เข้าไปได้ก็ผ่อนคลายลงโดยไม่มีเค้าวางใด ๆ ถึงจะคลายลงแค่บริเวณ
 ที่เชื่อมต่อกับโรงครัวก็ตามที

⁴ สุริยะเทพในตำนานของจีน

เรื่องนี้สร้างความตื่นตะลึงไปทั่วทั้งแดนสวรรค์ ปวงเทพต่างคาดเดากันไปต่าง ๆ นานา แต่ไม่ว่าเหตุผลที่แต่ละคนคิดขึ้นมาจะประหลาดมหัศจรรย์เพียงใด พวกเขาทั้งหมดก็ล้วนมีความคาดหวังเดียวกัน...หวังให้เทพแห่งสงครามผู้เคยเป็นปรากฏการณ์อันแข็งแกร่งที่สุดของแดนสวรรค์หวนกลับมาอีกครั้ง

เพียงแค่เทพเซียนเหล่านั้นจะจินตนาการบรรเจิดอย่างไรก็คงคิดไม่ถึงว่า...ความเปลี่ยนแปลงอันสะท้านฟ้าสะเทือนดินนี้มีสาเหตุมาจากดอกไม้ดอกเล็ก ๆ ดอกหนึ่ง

ห้าพันปีก่อน ณ สุดเขตแดนของวิมานเบิกอรุณ ดอกเซียนร้อยหึงสีแดงผุดขึ้นมาด้านล่างป่าวิญญูณที่ไม่ได้สลักชื่อเสียงเรียงนามกลีบดอกบานโดยไม่มีวันร่วงโรย หลังจากบานแล้วก็ซึมซับพลังจากฟ้าดินมาเรื่อย ๆ จนสามารถแปลงร่างเป็นเซียนได้ในที่สุด

ดอกไม้สีแดงที่เวลานี้ก็คือตัวข้าเอง

ครั้งแรกที่ข้าเปลี่ยนร่างเป็นเซียนนั้น...อันที่จริงค่อนข้าง

น่าขายหน้าเล็กน้อย ภายหลังตอนที่ข้าได้อ่านตำรา ‘การถือกำเนิดของเทพและปีศาจนับตั้งแต่ยุคกำเนิดฟ้าดินเป็นต้นมา’ ข้ายังนั่งกดปลายพู่กันด้วยความคับแค้นใจว่าเหตุใดการเปลี่ยนร่างครั้งแรกของบุคคลในตำราเหล่านั้นถึงได้ดูดีนัก เช่นปลาเงินหลี่⁵ ตัวนั้นที่โดดข้ามประตูมังกรแล้วเหาะวนรอบสี่ทะเล เช่นหนูตัวนั้นที่มุ่งมันบำเพ็ญเพียรจนขี่เมฆทองขึ้นไปเป็นเทพนักษัตรบนสวรรค์ เช่นดอกบัวสวรรค์ที่ตอนกลายเป็นเทพธิดาทำให้สวรรค์ชั้นฟ้ามีแต่กลิ่นบัวฟุ้งตกลงไปสามวันสามคืน...พวกเขาไม่ว่าผู้ใดก็ล้วนเปลี่ยนร่างได้อย่างสง่างามเปี่ยมบารมี

ส่วนตัวข้าเนื่องจากเป็นดอกไม้ซึ่งงอกรากอยู่กับที่ กิริยาเช่น

⁵ ปลาคาร์ป

การเดินเห็นนี่ถึงจะรู้ทฤษฎี แต่ปฏิบัติจริงก็ยังมีทุกขุเลอยู่บ้าง ด้วยเหตุนี้พออย่างเท่าก้าวแรก ข้าจึงลงน้ำหนักผิวดนสะตูดก่อนดินลุ่มลงไปนั่งแปะอยู่บนพื้น

อดีตดำมืดประเภทนี้เดิมทีสมควรที่จะถูกใส่กุญแจเก็บเอาไว้ในชอกหลืบของความทรงจำ ไม่ให้ออกมาเห็นเดือนเห็นตะวันอีกเลย ฟาดินกลับใจดีส่งบุคคลอื่นมาร่วมเป็นสักขีพยานการสะตูดลุ่มอันน่าอัปอายขายขี้หน้าของข้าด้วย

เวลานั้นข้าเกือบจะหน้าที่มกลับลงไปอยู่ในดิน ยังดีที่ยืนแขนที่เพิ่งได้มาหมาดๆ ไปยันเอาไว้ได้ทันเวลา เมื่อจะตะกายลุกขึ้นมาสายตากลับไปปะทะเข้ากับร่องเท้าหุ้มข้อสีขาวคู่หนึ่งอย่างพอดีพอดี

ข้าไล่สายตาขึ้นไป เห็นร่องเท้าคู่นั้นเป็นชายชุดสีขาวสะอาดมือคู่นั้นที่ขาวสะอาดพอๆ กับชายชุด และสุดท้ายก็คือใบหน้าขาวกระจ่างของบุรุษผู้หนึ่ง

สีขาวเหล่านี้ที่มแทงจนข้าตาพร่าไปชั่วขณะหนึ่ง ในชั้วขณะนั้นคล้ายจะได้ยินเขาพูดอะไรสักอย่าง แต่ข้ากำลังง่วนอยู่กับการพยายามปรับสายตา ฟังทันแค่คำว่า ‘หง’ ในตอนท้ายเท่านั้น

ทุ่งดอกไม้กว้างใหญ่มีเพียงข้ากับเขาสองคน ข้าหันซ้ายหันขวามองดูอีกกรอบเพื่อความมั่นใจ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นส่งยิ้มเรียๆ ให้เขาแล้วเอ่ยออกมาว่า “ใช่แล้ว ข้าก็คือดอกเทียนรื่อหง”

ไม่รู้ว่าใบหน้ายิ้มเรียๆ ของข้ายิ้มได้บิดเบี้ยวเกินไปหรืออย่างไร เขาถึงกับเซถอยหลังไปก้าวหนึ่ง สองข้างแก้มที่เดิมที่ยังดูมีเลือดฝาดถอดสีจนแทบจะกลืนไปกับชุดสีขาวที่สวมอยู่ เอ่ยถามเสียงแหบพร่า

“เจ้าไม่รู้ว่าข้าคือใคร?”

ข้าอ้าปากจะปฏิเสธ แต่สีหน้าเขาย่ำแย่เกินไปโดยแท้ ข้าจึงลองตั้งใจเค้นสมองคิดดูว่าคนผู้นี้เป็นใครกันแน่ จนใจที่ร่างดั้งเดิมของข้าเป็นดอกไม้ดอกรหนึ่ง ต่อให้เป็นดอกไม้เทียนที่สามารถซึมซับพลังจาก

ฟ้าดินได้ในด้านอื่น ๆ ก็ไม่ได้ต่างออกไปจากดอกไม้ธรรมดาเท่าไรนัก
วัน ๆ เพียงแค่อาศัยผืนดินแผ่นฟ้าในการเติบโต

นั่งคิดอยู่นานก็นึกขึ้นมาได้ว่า นอกจากสายลม แสงแดด และ
พื้นดินแล้ว ยังมีบุคคลอีกผู้หนึ่งที่มีคุณูปการอย่างยิ่งต่อการเจริญ
เติบโตของข้า บุคคลผู้นี้คือยมรตนน้ำให้ข้าเป็นประจำ บางครั้งยังใช้
ปลายนิ้วลูบกลีบดอกของข้าเบา ๆ ด้วย สัมผัสของเขาอ่อนโยน
ระมัดระวังอย่างยิ่ง ไม่เคยออกแรงให้กลีบของข้าต้องบอบข้า ข้าจึง
ค่อนข้างจะชื่นชอบเขา

ดอกไม้ไม่มีดวงตา ข้าจึงไม่เคยรู้ว่าเขาหน้าตาเป็นอย่างไร แต่
ลองมาวิเคราะห์หัดดูแล้ว เห็นทีจะเป็นบุรุษตรงหน้าข้านี้เอง

ข้ายืมให้เขาอีกครั้ง รอบนี้จริงใจกว่าครั้งแรก “ท่านก็คือผู้ที่คอย
รดน้ำพรวนดินให้ข้าใช่หรือไม่ ยามนี้ข้ามีร่างเขียนแล้ว ส่วนหนึ่งก็เป็น
เพราะการดูแลเอาใจใส่ของท่าน แล้วจะลืมผู้มีพระคุณได้อย่างไร”

เขาทำสีหน้าแปลกพิกล คล้ายอยากจะหัวเราะ แต่ก็คล้ายอยาก
จะร้องไห้ด้วยเช่นกัน ข้าเองก็ไม่สันตการตีความสีหน้าผู้นั้นนัก เด
ว่าตอนแรกเขาคงคิดว่าแรงรดน้ำให้ดอกไม้เนรคุณอย่างข้ามาห้า
พันปีช่างเสียเปล่า จึงอยากร้องไห้ออกมา ส่วนที่ตอนหลังอยาก
หัวเราะ คงเป็นเพราะยินดีที่สุดท้ายข้าก็จดจำบุญคุณของเขาได้กระมัง

ข้าพยายามดันตัวลุกขึ้น เขาเอื้อมมือมาพุงแขนข้าเอาไว้ นิ้ว
มือของเขาเรียวยาวขาวผ่อง เทียบกับฝ่ามือที่เปื้อนดินจนดำปี๋ของข้า
แล้วช่างดูแตกต่างกัน

ข้ารีบกล่าวขอบคุณ ในใจยังคงรู้สึกเก้อเขินเล็กน้อย

เขาไม่ได้พูดอะไร แต่จับมือข้ายกขึ้นมา ก้มหน้าลงเบา ๆ
ฝ่ามือและแขนเสื้อที่เลอะดินของข้าก็เปลี่ยนเป็นสะอาดสะอาด

ข้าพลิกมือตนเองไปมา อ้าปากค้าง “ท่านทำได้อย่างไร”

นอกจากจะไม่หลงเหลือรอยเปื้อนแล้ว ความรู้สึกแสบนิด ๆ ที่
กลางฝ่ามือก็หายไปด้วย

“แค่วิชาอาคมพื้นฐานเท่านั้น”

เขามองข้า แววดาคู่ฉันดูซับซ้อน

“หากฝึกฝนสักหน่อย เจ้าเองก็สามารถทำได้เช่นกัน”

“จริงหรือ” ข้าพลันรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมา ถึงแม้ข้าจะฟังได้ร่างเขียน
มาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง⁶ แต่ก็มีปณิธานอันแรงกล้า ปรารถนาจะได้เป็น
ท่านเซียนที่ยิ่งใหญ่ผู้เก่งกาจมากความสามารถกับเขาในสักวันหนึ่งเช่น
กัน

เมื่อลองนึกว่าวันหนึ่งจะได้เป็นดอกไม้ที่ทรงพลังที่สุดในได้หล้า
หรืออย่างน้อยก็ในหมู่ดอกไม้ด้วยกัน เลือดในกายข้าก็เดือดพล่าน รีบ
ฉวยแขนเสื้อเขาเอาไว้ “ท่านสอนข้าใช้อาคมได้หรือไม่”

เวลานั้นข้าเพิ่งกลายเป็นเซียนได้ไม่นาน ยังไม่คุ้นเคยกับ
ขนบธรรมเนียมอันพิถีพิถันของเหล่าเทพเซียนบนสวรรค์ ต่อมาจึงได้
รู้ว่าการที่ข้าไปดึงแขนเสื้อเขาเช่นนี้นับเป็นการเสียมารยาท

ยังดีที่เขาเป็นเทพใจกว้าง นอกจากไม่ถือสาว่าข้าได้กระทำการ
ล่วงเกิน ยังพยักหน้าตอบข้าอีกด้วย

“ยอมได้”

ข้าดีใจจนลิ้มตัว ผลอกำแขนเสื้อของเขาเต็มแรง “ขอบคุณท่าน
มาก”

เขาทำสีหน้าแปลกพิกลอีกครั้ง ข้าถึงรู้ตัวว่าได้ขู่ขู่ยาแขนเสื้อ
อันชาวสะอาดของเขาจนยับเยินเสียแล้ว

ข้ายื่นมือไปลูบรอยยับให้เรียบ หัวเราะแห้ง ๆ “พลังมือไปนะ...
พลังมือไป...”

“เจ้าทำอะไรไม่ได้เลยจริง ๆ หรือ”

เขาไม่สนใจความพยายามของข้า เอ่ยถามแทรกขึ้นมา น้ำเสียง
ฟังดูเคร่งเครียด

⁶ 1 ชั่วโมง เท่ากับ 2 ชั่วโมง เพราะฉะนั้นครึ่งชั่วโมงเท่ากับ 1 ชั่วโมง

คำถามนี้ประหลาดแท้... ข้าไม่ได้ความจำเสื่อมเสียหน่อย ย่อมต้องจำได้อยู่แล้ว

“จำได้สิ” เพื่อพิสูจน์ให้เขาเห็นว่าสมองของข้ายังใช้การได้ดี ข้าจึงตั้งใจเล่าประวัติชีวิตตลอดห้าพันปีของตนเองให้เขาฟังอย่างละเอียด กระทั่งวันที่ลมพัดกลีบดอกแรงเป็นพิเศษก็ยิ่งพูดขึ้นมาเล่าด้วย

ข้าทุ่มเทถึงเพียงนี้ เขากลับยังไม่พอใจ ชมวดคิ้วถาม

“ที่เจ้าจำได้...มีเพียงเรื่องพวกนี้?”

มาถึงตรงนี้ ข้าก็เริ่มไม่พอใจบ้างแล้ว จริงอยู่ที่เมื่อเทียบกับเขา ชีวิตประจำวันของดอกไม้อย่างข้าคงไม่มีอะไรแปลกใหม่ น่าสนใจ แต่เขาก็ไม่เห็นจะต้องดูแลกันเช่นนี้ ข้าจึงกัดฟันตอบเขาไป “มีเพียงเรื่องพวกนี้เท่านั้นแหละ ทำให้ท่านเขียนต้องผิดหวังแล้ว”

ในฐานะที่เป็นดอกไม้ดอกหนึ่ง ข้าเห็นว่าหากข้ายอมให้เขารังแกกันได้ง่ายตายเกินไป เผ่าพันธุ์พฤษชาติทั้งมวลก็จะต้องพลอยเสียหายไปด้วยแน่ ดังนั้นข้าจึงขีดหน้าอย่างไวตัว ตั้งอกตั้งใจถลึงตาใส่เขาเพื่อถ่ายทอดอุปนิสัยอันทะนงองอาจ ย่อมหักไม่ยอมงอออกมาอย่างเต็มที่

มุมปากของเขากระตุก พิมพ์เสียงเบา “เจ้าเข้าใจข้าผิด...” ก่อนจะถอนหายใจออกมาพร้อมท่าทางกั๊กกั๊ก “ขออภัย”

ข้าเองก็เป็นดอกไม้ที่ใจกว้างเช่นกัน ในเมื่อเขาขอโทษอย่างจริงจังแล้ว ก็ถือว่าข้าสามารถกอบกู้ศักดิ์ศรีของมวลหมู่พฤษชาติได้สำเร็จ ข้าจึงเอื้อมมือไปตบเบาเขาเบา ๆ “ไม่เป็นไร ข้าให้อภัยท่าน”

อย่างไรเขาก็ช่วยดูแลข้ามาตลอดห้าพันปี ข้าผ่อนปรนให้เขาสักหน่อยนับว่าเป็นการสมควร

เขานิ่งไปครู่ใหญ่ ๆ คิ้วตาดูค่อนข้างหม่นหมอง คาดว่าคงกำลังสำนึกผิด ข้ายื่นมือมาเจียบ ๆ อดคิดในใจไม่ได้ว่าที่แท้อาศัยแค่ดวงตาก็สามารถแสดงอารมณ์ได้ซับซ้อนหลากหลาย การมีร่างเขียนข้างยอดเยี่ยมโดยแท้

ตอนที่ซำกำลังขังใจว่าตนเองควรจะพูดอะไรขึ้นมาดีหรือไม่ แวดตาของเขาก็พลันเป็นประกายประหลาด เขามองสบตาซำ เอ่ยปากถาม “เจ้ามีชื่อหรือไม่”

ซำกะพริบตา ไตร่ตรองอยู่ชั่วอึดใจ “ชื่อหรือ...ซำเป็นดอกเขียนรือหง ท่านเรียกซำเช่นนั้นก็ได้”

“ได้ที่ไหนกัน” เขาส่ายหน้า เลือบตาไปทางทุ่งดอกไม้ที่อยู่รอบตัว “ทั้งหมดนี้ล้วนแต่เป็นเขียนรือหง หากซำเรียกเจ้าเช่นนั้น เจ้าจะรู้ได้อย่างไรว่าซำหมายถึงเจ้าหรือหมายถึงพวกมัน”

ซำอยากจะแย้งเขาว่า ซำยอมตั้งรู้แน่ เนื่องจากในบรรดาดอกเขียนรือหงเหล่านี้ มีเพียงซำผู้เดียวที่พูดคุยกับเขาได้ แต่ซำยังไม่ทันได้พูดอะไร เขาก็เสนอขึ้นมา

“ซำตั้งชื่อให้เจ้าดีหรือไม่”

ซำกลืนคำโต้แย้งลงคอ ริมฝีปากสีระราวกับไก่จิกข้าวสาร “ดีสิ” มีชื่อเป็นของตนเองย่อมดีกว่า แม้ตอนนี้จะมีแค่ซำ แต่ว่าหากในอนาคตที่แห่งนี้เกิดมีดอกเขียนรือหงที่สำเร็จเป็นเขียนเพิ่มมาอีกหนึ่งดอกละก็ การเรียกขานกันคงจะยุ่งยากไม่ใช่น้อย

ริมฝีปากของเขาเผยออก ในตอนที่ซำคิดว่าเขาจะพูดชื่อออกมาเลยนั้น เขากลับชะงักไป ท่าทางลังเล ผ่านไปสักพัก เขาก็พูดออกมาซำ ๆ

“เจ้าเป็นดอกเขียนรือหงสีแดงเพียงดอกเดียวในวิมานเบิกอรุณ...ให้ชื่อว่าเสี่ยวเพยกี้แล้วกัน”

“เสี่ยวเพยกี้หรือ...” ซำทวนคำ รู้สึกว่าไม่คุ้นลิ้นอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้รู้สึกแย่อะไร “ซำชอบชื่อนี้ ต่อไปนี้ซำจะมีชื่อว่าเสี่ยวเพยกี้!”

เขาทอดสายตามองซำ ส่วนลึกของดวงตาถูกแสงแดดอาบย้อมเป็นสีน้ำเงิน

“เจ้าชอบก็ดีแล้ว”

ซำเอามือไปพล่หลัง สะกดกลิ่นความต้องการที่จะเอื้อมมือออก

ไปลูบดวงตาคู่นั้น เอ่ยถามเขาบ้าง “แล้วท่านเล่า ท่านมีชื่ออะไร”
 เรียวกปากของเขาบิดเป็นเส้นโค้ง ข้าเหม่อลอยไปชั่ววูบ นึกขึ้นมา
 ได้ว่าตั้งแต่พบหน้ากัน นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าเห็นเขายิ้ม

ในทุ่งกว้างที่เต็มไปด้วยดอกไม้หลากสีสัน รอยยิ้มของเขากลับ
 เป็นสิ่งเดียวที่ดึงดูดสายตา...เรื่องนี้ทำให้จิตใจอันแปรบางของข้าเจ็บ
 แพลบเล็กน้อย

บุรุษตรงหน้ายังคงยืนยิ้มต่อไป ไม่ได้รับรู้ว่าศักดิ์ศรีในฐานะ
 ดอกไม้งามของข้ากำลังตกเป็นเสียง ๆ สายลมพัดมาแผ่วเบา อารมณ์
 ขาวสะอาดพลิวไปตามแรงลม เสียงห่มตุ้มตุ้ตออบกลับมา

“ชวีหนาน...ข้าชื่อชวีหนาน”

ชวีหนานรักษาสัญญาที่ให้ไว้ เขาพาข้ากลับไป ยกห้องนอน
 ให้ข้าห้องหนึ่ง จากนั้นก็ขนตำรามากมายออกมาองไว้ให้ข้าเริ่มอ่าน
 ตั้งแต่ขั้นพื้นฐาน

ร่างดั้งเดิมของข้าคือดอกไม้ ทั้งยังเป็นดอกไม้ที่เติบโตอยู่ใน
 สถานที่ที่ไม่มีผู้ใดผ่านเข้ามานอกจากชวีหนาน ดังนั้นถึงแม้ว่าข้าจะอยู่
 มาได้ห้าพันปีแล้ว แต่ความรู้ในเรื่องต่าง ๆ กลับน้อยยิ่งกว่าเทพเซียน
 อายุห้าร้อยปีเสียอีก

ชวีหนานบอกว่า...การที่ข้ายังสามารถบำเพ็ญจนเป็นเซียนได้ก็
 นับเป็นปาฏิหาริย์แล้ว

ข้าเห็นว่า...ที่ข้าเป็นเช่นนี้ ต้องโทษเขาคนเดียว ใครใช้ให้เขาทาง
 เขตแดนครอบสถานที่แห่งนี้เอาไว้เสียแน่นหนาเล่า

ทุ่งดอกเทียนรือหงที่ข้าเติบโตขึ้นมาเป็นส่วนหนึ่งของวิมานเบิก
 อรุณ...วิมานเบิกอรุณเป็นสถานที่เช่นไฉนหรือ ในตำรา ‘รวมรายชื่อ
 วิมานเทพทั่วพิภพเซียน’ เซียนเอาไว้ว่า วิมานเบิกอรุณคือหนึ่งในสถาน
 ที่ศักดิ์สิทธิ์ของแดนสวรรค์สามสิบหกชั้นฟ้า ตั้งอยู่ทางสุดขอบสวรรค์
 ทิศบูรพา ด้านในวิมานคือวังที่ประทับของเทพสงครามผู้รับหน้าที่

พิทักษ์แดนสวรรค์ หากไม่ได้รับอนุญาตจากเทพสงคราม ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถล่วงล้ำเข้าไปได้

ใน ‘รวมรายชื่อวิมานเทพทั่วพิภพเขียน’ เขียนเกี่ยวกับเทพสงครามเอาไว้สั้น ๆ เพียงเท่านั้น แต่ข้าลองพลิกหาดูในตำรา ‘การถือกำเนิดของเทพและปีศาจนับตั้งแต่ยุคกำเนิดฟ้าดินเป็นต้นมา’ พบเนื้อหาเพิ่มเติมดังนี้

กล่าวถึงเทพเซียนที่มีกำเนิดพิสดาร ผู้ที่ไม่อาจไม่กล่าวถึงได้ก็คือเทพสงคราม ในบรรดาเทพบรรพกาล เขามีอายุน้อยที่สุด แต่นับตามลำดับรุ่นแล้ว กลับมีอาวุโสเท่าเทียมกับปวงเทพในยุคกำเนิดฟ้าดิน ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะเมื่อครั้งผานกู่⁷ ทำการเบิกฟ้าแบ่งแยกหยินหยาง นอกจากเหล่าเทพเซียนที่ถือกำเนิดขึ้นมาแล้ว ยังมีลูกแก้ววิเศษด้วยอีกลูกหนึ่ง เทพมารดานำลูกแก้วมาส่งดู พบว่ามีทารกเขียนอาศัยอยู่ เพื่อกระตุ้นให้ทารกยอมออกมา นางได้นำลูกแก้วไปอาบแสงอาทิตย์ที่สวรรค์ทิศบูรพา ผ่านไปนานถึงสองหมื่นปี แผ่นฟ้าเบื้องบนเกิดลมพายุปั่นป่วน อสนีสวรรค์ก็ก่อตัวขึ้นสลับแปรสลาย ฟาดผ่าลงมายังลูกแก้วนั้น เมื่อแรกเห็นเหตุการณ์นี้ ปวงเทพล้วนคิดว่าทารกน้อยที่ยังไม่ทันได้ลืมตาดูโลกคงจะต้องดับดับสิ้นใจไปทั้งแบบนี้เสียแล้ว ลูกแก้ววิเศษนั้นกลับดูดซับอสนีสวรรค์เข้าไป จนมาถึงสายที่สลับแปรผิวของลูกแก้วถึงเริ่มปรากฏรอยร้าว ก่อนจะแตกออกเป็นเสี่ยง ๆ

ผู้ที่เหยียบเมฆทองหะออกมาจากลูกแก้ววิเศษกลับไม่ใช่เด็กทารก แต่เป็นบุรุษที่ท้วมอวบได้ด้วยรัศมีแห่งเทพชั้นสูง มีบันทึกไว้ว่า ครานั้นเทพสงครามอุบัติขึ้นมา มีชื่อว่าได้กุมกระบี่ตงเฉียง เทพศาสตราอันดับหนึ่งออกมาด้วย กระบี่ตงเฉียงได้รับพลังจากอสนีสวรรค์ สามารถประหารประหารวิญญาณเซียนและมารให้แตกดับได้

⁷ ตามความเชื่อเรื่องการสร้างโลกของจีน ผานกู่เป็นผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นมาโดยการใช้อ้วนจามแบ่งหยินให้เป็นโลก และหยางเป็นสวรรค์

ชื่อเสียงอันน่าครั่นคร้ามของเทพสงครามส่วนหนึ่งก็มาจากอิทธิฤทธิ์ของกระบี่เล่มนี้

เทพบิดรหลอมชุดเกราะมอบให้เขาเพื่อเป็นเครื่องแสดงฐานะของแม่ทัพใหญ่แห่งแดนสวรรค์ พร้อมประทานนามชวีหิวนานเสินจวิน ส่วนบริเวณสวรรค์ที่ศุภรพาที่เดิมเป็นแท่นวางลูกแก้ววิเศษก็ได้กลายเป็นวิมานเบิกอรุณ ที่พำนักของเทพสงคราม

ในตำรายังกล่าวถึงวีรกรรมอันน่ายกย่องของเทพสงคราม ว่าจะปราบปีศาจอันธพาล สังหารมารร้าย ด้านภัยพิบัติ ทุกวีรกรรมล้วนเป็นตำนานเล่าขาน ชำอ่านแล้วตื่นตื่นพลังพล่าน คิดในใจว่าฟ้าดินช่างมีเมตตา ถึงกับส่งข้ามาเติบโตอยู่ในทุ่งดอกไม้ของบุคคลที่ยอดเยี่ยมถึงเพียงนี้

ตอนที่ชวีหิวนานเดินมาเห็นข้านั่งอ่านตำรา ‘การถือกำเนิดของเทพและปีศาจนับตั้งแต่ยุคกำเนิดฟ้าดินเป็นต้นมา’ สีน้ปากก็เปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำเล็กน้อย แค้นเสียงพูดออกมา

“ตำราเล่มนั้น...ออกจะเขียนเกินจริงไปบ้าง ไมลึ...ไปค่อนข้างมาก เจ้าอย่าได้ยึดถือเป็นจริงเป็นจัง”

ข้ามองเขาอย่างลึกลับ “เช่นนั้นท่อนี้ที่บอกว่า ท่านแกว่งกระบี่หนึ่งที เกิดเป็นอสณีสวรรค์ฝ่าอสูรร้ายแก้หัวเซียงหลิวใหม่เป็นแก้วถ่าน?”

ชวีหิวนานตอบอย่างไรอารมณ์ “ไม่ใช่ความจริง”

ข้าลองอ่านท่อนถัดไป “แล้วที่ว่าท่านเพียงผู้เดียวเอาชนะผีร้ายสองหมื่นสี่พันตน ผนึกเอาไว้ได้หุบเขาซู่เจี๋ย?”

ชวีหิวนานเลิกคิ้วข้างหนึ่ง “แต่ดั้งเดิมมากเกินไป ผีร้ายไม่ได้มีจำนวนมากขนาดนั้น ข้ายังมีกองทัพสวรรค์ติดตามไปด้วย จะเรียกว่า ‘เพียงผู้เดียว’ ได้อย่างไร”

วีรกรรมที่ข้ามองว่าน่าประทับใจที่สุดล้วนไม่ใช่ความจริง ข้าชักเริ่มรู้สึกหดหู่ขึ้นมา “อย่างนั้นที่บอกว่า เทพสงครามเกิดจิตเมตตาต่อ

สรรพสัตว์ทั้งปวงที่จะต้องมาบาดเจ็บล้มตายหากเทพกับมารรบพุ่งกัน
จึงยอมกักตนเองไว้ในนิมานเบิกอรุณเพื่อหยุดยั้งมหาสงครามนี้ก็...”

“เป็นแค่การคาดเดาไปเองเท่านั้น” ซวีหนานเอ่ยเสียงเรียบ “ข้า
สมควรวางมือตั้งนานแล้ว ส่วนสงครามระหว่างเทพกับมาร...ไม่มีวัน
ที่จะเกิดขึ้นได้”

ข้ายังไม่ยอมถอดใจ กวาดสายตามองหาวีรกรรมอื่น ๆ ที่บันทึก
เอาไว้ในตำรา “แล้วท่อนี้เล่า...เวลาท่านเกิดโทษจะคืนร่างจริง มีสี่
แขนสามตา สามารถฟันไฟบรรลัยกัลป์ได้?”

คราวนี้สวีหนานจ้องมองข้าด้วยสายตาที่สงวนไว้มองคนที่สมอง
ท่ามาจากเต้าหูเท่านั้น “เรื่องเหลวไหลพรรค์นี้เจ้าก็เชื่อหรือ”

ข้าพุบลงกับโต๊ะอย่างโคกเคร่า “เช่นนั้นท่านเคยเขียนหนังสือ
อดีตชีวิตหรือไม่ หรือประวัติที่บันทึกได้ตรงกับความจริงก็ได้ เอา
มาให้ข้าอ่านหน่อยสิ”

ท่าทางห่อเหี่ยวของข้าคงดูน่าขบขัน มุมปากของสวีหนานถึง
ยกขึ้นน้อย ๆ เขาเสกซาร์อื่น ๆ ขึ้นมาภาหนึ่ง รินส่งให้ข้า

“เจ้าจะต้องการของแบบนั้นไปทำไม ไม่ใช่ว่าเจ้ามีข้าอยู่แล้วหรือ
ต่อไปหากเจ้าอยากรู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับข้า ก็ถามมาได้เลย”

“จริงหรือ” ข้ากระดุ้งตัวขึ้นมา เกือบจะปิดเอาน้ำชาหกรด
ตนเอง “ท่านจะตอบข้าทุกอย่างเลยหรือ”

สวีหนานยกถ้วยชาที่ยังมีควันลอยไปวางให้ไกลระยะการยึดแขน
ของข้าพลงพยับหน้า

“เจ้าถามมาสิ”

ยามปกติสวีหนานดูเจิบขริม ทั้งยังชอบทำหน้าที่เหมือนมีอะไร
อยู่ในใจ ข้าจึงไม่ค่อยกล้าไปรบกวนเขามากนัก เกรงว่าเขาถูกรบเร้า
มากเข้าจะรำคาญจนไล่ข้าออกไปนอนอยู่ในทุ่งดอกไม้ข้างนอกวัง

คราวนี้เขาเป็นฝ่ายเอ่ยปากอนุญาตให้ข้าถามได้ตามที่ใจ
ต้องการ ข้าจึงรีบเอ่ยถามในสิ่งที่ค้างคาใจมานาน “เหตุใดด้านนอกนั้น

ท่านถึงปลูกแต่ดอกเขียนรือหงเล่า”

แม้ข้าจะมีความมั่นใจในรูปลักษณ์ แต่ก็ไม่อาจหลับหูหลับตาแปะทองบนหน้าตนเอง⁸ ได้ ในหม่ดอกไม้ด้วยกัน หากพูดถึงความงดงามฉูดฉาด เขียนรือหงสู้โบตันไม่ได้ พูดถึงความงามที่อ่อนหวานเขียนรือหงสู้บรรดากล้วยไม่นานาพันธุ์ไม่ได้ หรือจะพูดถึงความงามน่ารักน่าเอ็นดู ก็ยังสู้ดอกท้อที่แย้มกลีบบานอยู่บนกิ่งไม้ไม่ได้ โดยสรุปก็คือ...ถึงดอกเขียนรือหงจะงดงาม แต่ก็ไม่ได้ถูกจัดว่าเป็นยอดบุปผาแต่อย่างใด

บนแดนสวรรค์แห่งนี้ เห็นทีจะมีชีวิตที่หนานเพียงผู้เดียวที่ตั้งอกตั้งใจปลูกแต่ดอกไม้ที่ไม่ได้มีอะไรโดดเด่นเหนือสามัญ

เขาคาดไม่ถึงว่าข้าจะถามเช่นนั้น มือที่กำลังเอื้อมไปรินชาชะงักไปครู่หนึ่ง

ถึงจะอยู่ร่วมกันมาได้แค่หนึ่งเดือน แต่ในวังอันกว้างใหญ่แต่กลับดูว่างเปล่านี้ มีข้ากับเขาอยู่เพียงสองคน ข้าจึงค่อนข้างคุ้นเคยกับสีหน้าท่าทางต่าง ๆ ของเขา อย่างเช่นสีหน้าที่เขาทำอยู่ตอนนี้ เป็นสีหน้าที่เขามักจะแสดงออกมาในยามเหม่อลอย

ดวงตาของเขาเลื่อนมาสบตาข้า ในสายตาคัลล้ายจะมองทะลุผ่านข้าไป แต่ก็คล้ายจะมองเห็นข้าแต่เพียงผู้เดียว ผ่านไปชั่วอึดใจ เขาก็กะพริบตา แกว่ตากลับมาเป็นปกติอีกครั้ง

“มีคนผู้หนึ่งเคยบอกข้าว่า เขียนรือหงเป็นดอกไม้ชนิดเดียวที่กลีบดอกไม้ไม่มีวันหลุดร่วง เป็นดอกไม้ที่มีความมั่นคงที่สุด เขาชอบดอกเขียนรือหงมาก ข้าเอง...ก็ชอบมากเช่นกัน”

สองข้างแก้มของข้าพลันรู้สึกอุ่นขึ้นมา ตลอดเวลาห้าพันปี นี้เป็นครั้งแรกที่มีคนชื่นชมข้าเสียน่าฟังเช่นนั้น ถึงจะเป็นเพราะมีเขาเพียงคนเดียวที่สามารถพูดคุยกับข้าได้ก็ตามที

⁸ สำนักวจิน มีหมายความว่ายกยอตัวเอง

ข้ารีบยกมือขึ้นตบที่หน้าอก แสดงท่าทางมั่นใจ คุยโวออกไป
“แน่นอน ดอกเชียนรือหงอย่างข้าทนทานกว่าดอกไม้ที่ลมพัดนิดเดียว
ก็ร่วงพวกนั้นเป็นไหน ๆ พวกท่านชอบข้า นับว่าถูกต้องแล้ว”

หลังจากนั้นหลายปี ข้าถึงได้รู้ว่าตนเองช่างโง่โง่เสียนี้กระไร ที่
ซิวหนานชื่นชอบไม่ใช่ดอกเชียนรือหง แต่เป็น ‘คนผู้นั้น’ ที่ชอบดอก
เชียนรือหงต่างหากเล่า

2

ในคัมภีร์หลุนอวี่เขียนเอาไว้ว่า ‘ความกตัญญูเป็นรากเหง้าแห่งคุณธรรม และเป็นบ่อเกิดแห่งการอบรมคุณธรรมทั้งปวง เมื่ออยู่บ้านพึงกตัญญูต่อบิดามารดา ออกนอกบ้านเคารพครูอาจารย์และผู้อาวุโส^๙’ นี่จึงจะเป็นหลักปฏิบัติตนที่ถูกต้องของปัญญาชนผู้มีคุณธรรม

ข้าไม่ได้มีความสนใจใดๆ ในการเป็นปัญญาชน แต่ชั่วหนานเคยบอกว่า การเป็นเซียนไม่อาจจะเลยคุณธรรม หากนำพลังที่ได้มาไปก่อกรรมทำเข็ญ สักวันย่อมถูกฟ้าดินลงทัณฑ์ ตบะพลังถูกทำลายสิ้น ข้าฟังแล้วเป็นกังวลอย่างมาก ตบะพลังของข้าต้องใช้เวลาสั่งสมมาถึงห้าพันปีจึงจะอยู่ในระดับที่พอจะถูไถไปได้ ถ้าลดลงไปกว่านี้อีก ข้ามีต้องใช้เวลาเป็นหมื่นเป็นแสนปีถึงจะตะกายขึ้นไปเป็นเทพเซียนชั้นสูงที่ผู้คนนับหน้าถือตาได้หรือ เมื่อนึกถึงความฝืนในการเป็นอันดับหนึ่งแห่งเหล่าเซียนบุปผาที่อาจจะต้องหลุดลอยไป ข้าก็ตั้งมั่นในใจว่าจะต้องเป็น ‘ผู้มีคุณธรรม’ ให้จงได้

เพียงแต่เส้นทางในการเป็นผู้มีคุณธรรมนี้ช่างไม่่ง่ายตาย เปิดฉากมาข้าก็ต้องกลัดกลุ้มเสียแล้ว ท่านมหาปราชญ์บอกว่าอยู่บ้านพึง

^๙ ในคัมภีร์หลุนอวี่ของขงจื้อมีการกล่าวเช่นนี้อยู่จริง แต่เนื้อหาในคัมภีร์ของจริงไม่ได้เขียนต่อกันเช่นนี้ ผู้เขียนได้นำสองวรรคมาผสมกันเพื่อให้สะดวกในการดำเนินเรื่อง

กตัญญูต่อบิดามารดา ทว่าในบ้านของข้าตอนนี้มีแค่ตัวข้ากับเทพสงครามที่ปลดเกษียณแล้วผู้นั้น หาได้มีผู้ใดอื่นอีกไม่

ดอกไม้อย่างข้าไม่เหมือนมนุษย์ที่ต้องคลอดอกออกมาจากครรภ์มารดา นอกจากนี้ข้ายังเป็นดอกเขี้ยวหรือหงส์แดงเพียงดอกเดียวในวิมานเบิกอรุณแห่งนี้ ต่อให้ข้าอยากออกไปค้นหาว่าตนเองกำเนิดขึ้นมาจากดอกไม้ดอกไหน ก็ยังคงจนปัญญาที่จะหาให้พบอยู่ดี

นั่งคิดไปคิดมาอยู่หลายตลบ สุดท้ายข้าก็หอบคัมภีร์หุลุ่นอวีเดินไปยืนอยู่ตรงหน้าซวีหนาน แล้วถามเขา “ข้าเรียกท่านว่าบิดาได้หรือไม่”

ตอนนั้นซวีหนานกำลังจิบชาอยู่ ไม่รู้ว่าเหตุใดถึงไม่ระวัง สำลักจนน้ำชาร้อน ๆ ลวกปาก

ข้าช่วยดับหลังตบไหล่ให้เขาอย่างตั้งใจ แสดงความกตัญญูของผู้มีคุณธรรมออกมาอย่างเต็มที่

ซวีหนานเพิ่งสำลักร้าชา ไบหน้ายังแดงเล็กน้อย น้ำเสียงที่เอื่อยถามข้ากลับค่อนข้างเย็นเยือก

“เจ้า...ว่าอย่างไรนะ”

“ท่านคอยรดน้ำให้ข้า ดูแลข้าจนเติบโตใหญ่ อันที่จริงก็เปรียบได้กับบิดาผู้ให้กำเนิด ดังนั้นให้ข้าเรียกท่านว่าบิดา คอยดูแลปรนนิบัติท่าน ดีหรือไม่” ข้าจิกยิ้มให้เขาอย่างประจบประแจง ล้วงผ้าเช็ดหน้าในแขนเสื้อ ยืนประคองด้วยสองมือส่งให้เขาใช้ซับมุมปาก

ตอนปิดฝู่นออกจากตำรา ข้าจามออกมาหนึ่งครั้ง และได้ใช้ผ้าผืนเดียวกันนี้ไปแล้ว แต่ในตำราหลักกรรมพวกนั้นเหมือนจะบอกไว้ว่าการทำความดีวัดกันที่เจตนา ขอเพียงเจตนาบริสุทธิ์ สิ่งที่มีมอบให้จะเป็นของเช่นไรก็ไม่สำคัญ เจตนาในการแสดงความกตัญญูรู้คุณของข้าบริสุทธิ์ดุจทองคำแท้ เช่นนั้นก็คงไม่เป็นไรกระมัง

ซวีหนานไม่สนใจผ้าเช็ดหน้าของข้า กล่าวปฏิเสธด้วยน้ำเสียงแข็งกร้าว

“ไม่”

เจ้าความดีนั้นช่างทำยากจริงแท้...ข้ากำลังจะอ้าปากถามว่า เพราะเหตุใด เขาก็ชิงพูดอบรมข้าเสียยาวเหยียดก่อน

“เจ้าในตอนนั้นไม่เข้าใจเสียด้วยซ้ำกระมังว่า ที่เรียกว่าบิดาผู้ให้กำเนิดนั้นเป็นเช่นไร อันดับแรก...ต้องมีความเกี่ยวพันกันทางสายเลือด ซ้ำกับเจ้าไม่ได้เป็นเผ่าพันธุ์เดียวกัน แล้วข้าจะให้กำเนิดเจ้าออกมาได้อย่างไร นอกจากนี้ เจ้าอ้างว่าข้าช่วยรดน้ำให้เจ้า เท่านั้นก็นับว่าเป็นบิดาของเจ้าได้แล้ว เช่นนั้นดอกไม้ไม่รู้ก็ดอกข้างนอกนั้นแล้ว ล้วนเป็นบุตรของข้าทั้งหมดหรืออย่างไร”

ข้าหุดมือกลับมา ถูกเหตุผลของเขาบังคับให้ต้องพ่ายแพ้ ถึงข้าจะอยากมีบิดาเอาไว้แสดงความกตัญญูตามหลักการของผู้มีคุณธรรม แต่ก็ไม่ได้อยากมีพี่น้องพวงมาด้วยอีกเป็นโขยงแต่อย่างใด

ถึงอย่างนั้นการยอมแพ้ง่าย ๆ ก็ไม่เคยเป็นวิสัยของข้ามาแต่ไหนแต่ไร เห็นท่าทางยามเทศนาสั่งสอนของเขาแล้ว ข้าก็เกิดความคิดอันปราดเปรื่องอย่างยิ่งขึ้นมาประการหนึ่ง “เช่นนั้นท่านก็มาเป็นอาจารย์ของข้าแทนสิ”

ไม่ใช่ว่าเป็นอาจารย์หนึ่งวันก็เหมือนเป็นบิดาชั่วชีวิต¹⁰ หรือในเมื่อการหาใครสักคนมาเป็นบิดามันยุ่งยากถึงเพียงนี้ เปลี่ยนวิธีเสียก็สิ้นเรื่อง

ซวีหนานม้มปาก ปฏิเสธความคิดอันปราดเปรื่องของข้าอย่างไรไม่ตรี

“ไม่ได้”

ตั้งแต่แรกก็เป็นเขาเองที่สั่งสอนข้าไม่ให้ละเลยคุณธรรม พอข้าอุตสาห์ตั้งมั่นที่จะเป็นผู้มีคุณธรรมอะไรนั่นจริง ๆ เขากลับไม่ให้ความร่วมมือแม้แต่น้อย แค่ว่าเรียกขานไม่กี่คำเท่านั้น ยังต้องทำกระบิด-

¹⁰ มาจาก 一日为师，终身为父。เป็นสุภาษิตจีนที่แสดงถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่ของครูบาอาจารย์

กระบวนถึงเพียงนี้

นึกถึงตบะพลังของตนเองที่อาจจะถูกทัณฑ์ฟ้าดินริบไปได้ทุกเมื่อ แล้วมองท่านเทพในตำนานเล่าขานที่เอาแต่นั่งจิบชา อารมณ์ของข้าก็ถูกกวณให้ขุ่นมัวขึ้นมา

ข้าอมยิ้มน้อย ๆ มองเขา ประสานมือถามไถ่ด้วยความจริงจังเต็มลึบส่วน “เรียกบิดาท่านก็ไม่พอใจ ให้เป็นอาจารย์ท่านก็ไม่ชอบ เห็นที่ท่านคงไม่ชอบคำเรียกขานด้วยความเคารพประเภทนี้เป็นแน่ เรื่องนี้ไม่แปลกอะไร ข้าเคยอ่านเจอว่ามีบางคนถือสาที่ตนเองค่อนข้างแก่อาวุโส ชอบให้คนรุ่นเยาว์เรียกขานอย่างอ่อนวัยสักหน่อย ถึงพฤติกรรมไม่ยอมแก่เช่นนี้จะถูกผู้คนจำนวนมากดูแคลน ข้ากลับมีอุปนิสัยเข้าอกเข้าใจผู้อื่นโดยเนื้อแท้ เพียงแต่ไม่ทราบที่ท่านต้องการให้ข้าเรียกว่าอย่างไร พี่ชาย? พี่हनาน? พี่ชวี? ชวีहनาน? อาहनาน? หรือว่า...”

ตอนแรกชวีहनานก็ยังนั่งฟังอย่างสบายใจยิ่ง ถึงกับเลิกคิ้วมองข้าด้วยท่าทางผ่อนคลาย แต่ภายหลังคงจะถูกวาทจาอันเปี่ยมไปด้วยความจริงใจของข้าที่มแทงจนทนไม่ไหว เมื่อฟังมาจนถึงคำว่า ‘อาहनาน’ ใบหน้าถึงได้พลันเปลี่ยนสี สุดท้ายก็เอ่ยโพล่งออกมา

“ถ้าต้องการเช่นนั้น...เจ้าเรียกข้าว่าชื่อผู้¹¹ ก็แล้วกัน”

ข้าเพียงตั้งใจจะระบายโทสะเล็กน้อย กลับได้ผลโดยไม่คาดฝัน ข้ายินดีจนแทบตัวลอย “ท่านพูดจริงหรือ”

เขาพยักหน้า เหลือบมองข้าด้วยแววตาที่ค่อนข้างซับซ้อน

“เช่นนี้ก็ดีเหมือนกัน อย่างไรก็ตามเราก็ไม่อาจ...”

พวกเราไม่อาจอะไร ชวีहनานไม่ได้พูดต่อ ข้าเองก็ไม่ได้สนใจที่จะฟังเช่นกัน ในหัวของข้ายามนี้มีแต่ภาพตนเองหอมล้อมด้วยรัศมีสีทองเจิดจรัส สำเร็จเป็นเขียนชั้นสูงอย่างราบรื่น สองฝั่งเมฆมีเหล่า

¹¹ แปลว่าอาจารย์

เทพเซียนอื่น ๆ มาร่วมยื่นแซ่ซ้องยินดี ข้าไม่เคยเห็นเทพเซียนอื่นนอกจากชวีหนานมาก่อน จึงได้แต่อาศัยหีบยี่มภาพวาดในบ้านที่กรายนามเทพบนสวรรค์มาจินตนาการเอาเองว่าพวกเขาควรมีรูปร่างหน้าตาเช่นไร เทพเซียนในจินตนาการผู้หนึ่งควักผ้าเช็ดหน้าออกมาซับเหงาดากแล้วด้วยท่าทางปลาบปล้ำ

“ท่านเซียนเสี่ยวเพยสมเป็นผู้มีคุณธรรมอันดับหนึ่งแห่งแดนสวรรค์ ผ่านด่านเลือนขั้นได้อย่างสะดวกราบรื่น...”

ด้วยจิตใจอันเปี่ยมด้วยปณิธานอันแรงกล้านี้เอง ข้าจึงจับพลัดจับผลูได้เรียกขานเทพสงคราม ตำนานที่ยังมีลมหายใจท่านนี้ว่า ‘ซือฝู’ จนสร้างความตื่นตระหนกใหญ่หลวงเทียมฟ้าให้แก่เหล่าเทพบนสวรรค์ชั้นฟ้าในกาลต่อมา

ในบรรดาวิชาคาถาต่าง ๆ ที่ชวีหนานให้ท่องจำ วิชาที่ข้า

ใช้ได้คล่องแคล่วที่สุดคงหนีไม่พ้นคาถาเรียกฝน

ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะเพื่อให้ข้าฝึกฝนวิชา ชวีหนานได้ยกหน้าทีรดน้ำดอกเซียนรื้อหงตั้งทุ่งนี้ให้ข้า ตอนเขาสั่งการลงมา ไบหน้าดูเครื่องขริมสูงสง่าตามแบบฉบับของเทพผู้ยิ่งใหญ่ แต่ถึงอย่างนั้นข้าก็ยังแอบสงสัยว่า เขาใช้เพียงต้องการผลักรถมาให้ข้าหรือไม่...

สงสัยก็สงสัย ข้ายังคงตั้งใจท่องคาถาเรียกฝนมารดน้ำให้ทุ่งดอกเซียนรื้อหงต่อไป จะอย่างไรก็เป็นดอกไม้ในวิมานเดียวกัน มโนธรรมของข้ายอมทนปล่อยให้พวกเขาต้องอยู่อย่างอด ๆ อยาก ๆ ไม่ได้

นอกจากนั้น การรดน้ำทุ่งดอกไม้อันกว้างใหญ่นี้ก็เป็นการฝึกวิชาที่ได้ผลจริง ๆ เวลาที่ข้าสามารถควบคุมจำนวนก้อนเมฆ ปริมาณน้ำฝน หรือกระทั่งความแรงในการตกของฝนได้หมดแล้ว ชวีหนานที่มายืนพิจารณาดูยंत्रบอกว่า...ด้วยฝีมืออันสูงส่งระดับนี้ ข้าสามารถไปสมัครเป็นเซียนในสังกัดของเทพพิรุณได้

ตอนพูดประโยคนั้น ไหล่ของเขาสั่นเล็กน้อย คาดว่าคงกำลัง

ชมกลิ่นชื่นชมที่มีต่อพัฒนาการอันรวดเร็วของข้าเป็นแน่

ทุ่งเขียนหรือหงกว่างใหญ่จนคล้ายไร่ขอบเขต ข้าเคยถามชีวิตี-
หนานว่า เหตุใดเขาถึงต้องปลุกดอกเขียนหรือหงเอาไว้เสียมากมาย
ปานนี้ด้วย แต่ได้รับคำตอบอันเรียบง่ายกลับมาเพียงว่า ก็แค่มีเวลา
ว่างเท่านั้น

นับดูจากที่บันทึกไว้ในตำรา เขาอยู่แต่ในวิมานเบิกอรุณ ไม่ออกไป
ให้ผู้ใดพบหน้ามานานกว่าห้าหมื่นห้าพันปีแล้ว สมควรจะมีเวลาว่าง
มากอยู่หรือ

หลังทำการร้ายกาจ ข้าต้องคอยสำรวจให้แน่ใจว่าไม่มีพื้นที่ใด
ถูกละเลย ทุกครั้งที่ทำเช่นนี้ ข้าจะแวะไปยังที่แห่งหนึ่งเสมอ

สุดเขตแดนทางทิศตะวันออก มีป่าวิญญูณที่ไร้ชื่อเสียงเรียง
นามตั้งอยู่ สถานที่ที่ข้าบังเอิญงอกรากเติบโตขึ้นมา...ก็คือข้างใต้ป่า
วิญญูณนี้เอง

ตัวตนของเจ้าของป่าวิญญูณแห่งนี้ค่อนข้างลึกลับ ข้าเคย
ถามชีวิตีหนานว่าที่แห่งนี้คือป่าวิญญูณของผู้ใด และเหตุใดถึงไม่มีชื่อ
สลักเอาไว้ ตอนนั้นเขาตอบกลับมาแค่เดียวว่า...คนสำคัญของข้า

คำตอบนี้กระตุ้นความอยากรู้ของข้าให้เพิ่มขึ้นอีกระดับ แต่
สีหน้ายามเอ่ยคำนั้นของชีวิตีหนานเป็นสีหน้าที่ข้าเริ่มคุ้นเคยดี...สีหน้า
แบบเดียวกับที่เขาชอบใช้เวลาเหม่อลอย

หลังจากนั้นข้าก็รู้ว่าเวลาเขาทำสีหน้าเช่นนั้น หมายความว่า
กำลังนึกถึง 'คนสำคัญ' ผู้นี้เอง

แท้จริงแล้วความตายเป็นเช่นไร ข้าเองก็ยังเข้าใจไม่กระจ่าง แต่
การไม่ได้พบหน้า...ไม่ได้สนทนากับคนสำคัญอีกเลยชั่ววันหนึ่งนั้น ฟัง
ดูน่าเศร้าจริงๆ

ชีวิตีหนาน...ก็คงรู้สึกเศร้าใจมากเช่นกัน

ดังนั้นหากเขาไม่ได้เป็นฝ่ายพุดขึ้นมา ข้าก็ไม่สะดวกใจที่จะไป
เปิดบาดแผลของเขาเพื่อตอบสนองความอยากรู้ของตนเอง ข้าจึงไม่

‘ได้รู้เสียทีว่าเจ้าของป่ายวิญญานนี้มีนามว่าอะไรกันแน่

ข้ารู้เพียงแค่ว่าชวีหนานเรียกคนสำคัญผู้นี้ว่า ‘อาหง’ นี่เป็นเพราะ

เข้าวันหนึ่งที่ข้าออกมาเสกฝน ได้เจอเขายืนอยู่ตรงหน้าป่ายวิญญาน

เขาสวมอาภรณ์สีขาวตลอดร่าง ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น แผ่นหลังที่

เหยียดตรงกลับดูแฝงไว้ด้วยความเหนียวล้ำ พื้มพ้ำด้วยเสียงแผ่วเบา

“อาหง ข้าควรทำอะไรดี”

ข้ามีโอกาสได้ยินเพียงแค่นั้น เนื่องจากพอข้าเข้าไปใกล้ เขาก็

หันกลับมาแล้ว ท่าทางดูสูงส่ง่า โบหน้ามีรอยยิ้มแฉ่งอยู่บาง ๆ คล้าย

กับว่าภาพความเหนียวล้ำเมื่อครู่นี้เป็นเพียงภาพลวงตาที่ข้าสร้างขึ้น

มาเองกระนั้น

นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่ข้าได้เห็นเขามาที่ป่ายวิญญานแห่งนี้

ข้าสลัดความคิดเรื่องชวีหนานออกไป ร่อนลงตรงหน้าป่าย

วิญญานอันว่างเปล่า เอ่ยอย่างว่าจริง “เดี๋ยวนี้ข้าสามารถเหาะเหินเดิน

อากาศได้มั่นคงแล้วนะ อาหง ท่านเห็นหรือไม่ว่าง”

ในเมื่อข้าไม่รู้ชื่อจริง ๆ ของเจ้าของป่ายวิญญาน จึงได้แต่เรียก

เขาว่า ‘อาหง’ ตามอย่างชวีหนานเท่านั้น

คราแรกข้าเองก็ไม่ได้ตั้งใจจะพูดคุยกับป่ายวิญญานหินแผ่น

หนึ่งอย่างเป็นตุเป็นตะเช่นนี้หรอก เพียงแต่ในวิมานเบิกอรุณอันกว้าง

ใหญ่ มีเพียงข้ากับชวีหนานอยู่กันแค่สองคน ถึงข้าจะพอใจในความ

เป็นอยู่ตอนนี้ ไม่ได้รู้สึกเดียดายอ้างว้างอะไร แต่ธรรมชาติของข้าไม่

ได้เป็นพวกต่อต้านสังคมอย่างชวีหนาน บางครั้งจึงยังเหงาปากบ้าง

เล็กน้อย

ปกติข้าจะพูดคุยกับดอกไม้หรือหิ่งห้อยพวกนั้น ทว่าพวกมันเป็น

เพียงดอกไม้ธรรมดาที่ไม่มีแม้แต่จิตหยิ่งรู้ไม่อาจตอบสนองอะไรกลับ

มาได้ ส่วนป่ายวิญญานนี้...ถึงจะไม่ได้ยินและไม่อาจตอบสนองได้

เช่นกัน แต่อาหงกับข้ามีสิ่งหนึ่งร่วมกัน นั่นก็คือพวกเราต่างรู้จักชวี-

หนาน ดังนั้นเวลาข้าเล่าเรื่องอะไรออกไป ถึงป่ายวิญญานหินนี้ก็จะ

ตอบกลับมาไม่ได้ แต่ก็ยังรู้สึกราวกับว่ามีคนรับฟังอย่างเข้าอกเข้าใจ นับว่าดีกว่าดอกไม้เหล่านั้นมากโข

ข้ายอตัวเอง ใช้มือถอนหญ้าที่ละกระจุกหน้าป้ายวิญญาณ ปากก็เล่าต่อไป “ไม่รู้เพราะเหตุใด วิชาเรียกเมฆของข้าย่าแย่มากจริงๆ ท้องคาถาถูกต้องแล้วแท้ๆ แต่กลับเรียกเมฆมงคลดีๆ ออกมาไม่ได้ ลึกก่อน มีหน้าข้ายังไปเรียกเอาเมฆฝนดำทะมึนมาแทนเสียอีก ชื่อผู้บอกว่าวิชาเรียกเมฆนี้เดิมทีก็เป็นเพียงวิธีการเดินทางรูปแบบหนึ่งเท่านั้น วิชาทำทำย่านภาที่เขาสอนให้ข้าใช้หะเหินแทนก็ไม่แตกต่างกัน แต่ข้าอยากชื่อเมฆบ้างนี่นา...เมฆมงคลสีทองที่ชื่อผู้เรียกมาได้ นั่นแค่เห็นก็ตาพวมาแล้ว ถ้าข้าเรียกเมฆมงคลแบบนี้ ออกมาได้บ้าง เวลาขึ้นไปไหนมาไหนทุกคนจะต้องมองจนเหลียวหลังแน่

“ชื่อผู้บอกว่าแต่ละคนมีวิชาคาถาที่ถนัดต่างกัน ข้าฝึกวิชาทำทำ ย่านภาแค่เดือนเดียวก็หะเหินได้รวดเร็วขนาดนี้ หาใช่คนไม่ได้ ความ... ท่านว่าเขาแค่พูดเพื่อปลอบใจข้าหรือเปล่า” ข้าบิดเศษหญ้า ออกจากฝ่ามือ ยึดตัวลุกขึ้น “วันนี้ชื่อผู้บอกว่าจะทดสอบคาถากำบัง ภายของข้า คงอยู่คู่กับท่านต่อไม่ได้แล้ว ข้าต้องไปแล้ว ไว้ครั้งหน้า จะกลับมาถอนหญ้าให้ท่านใหม่”

แท่นหินยังคงนิ่งไม่ไหวติง ข้าโบกมือลา ก่อนจะรวบรวมสมาธิ ตะปลายเท้าเหินร่างขึ้นไปเหยียบบนอากาศ เริ่มต้นหะเหินกลับไป

อันที่จริงหะเหินเดินอากาศด้วยวิธีนี้ก็ไม่เลวเช่นกัน ลองนึกภาพว่าทุกคนล้วนเหยียบลอยอยู่บนก้อนเมฆ มีเพียงข้าที่ใช้แค่ปลายเท้าย่านภาอากาศ ก็คงโดดเด่นไม่แพ้เหยียบเมฆมงคลสีทองหรอกน่า

คิดได้แบบนี้ ความรู้สึกหงุดหงิดจากการเรียกเมฆมงคลล้มเหลว ครั้งแล้วครั้งเล่าของข้าก็ค่อยๆ จางหายไป

ภายในวังของชวีเหินานมีห้องเก็บตำราอยู่ห้องหนึ่ง ขนาดกว้างใหญ่กว่าห้องนอนของข้าหลายเท่า ผืนนั่งสี่ด้านเต็มไปด้วยชั้น

วางหนังสือที่สูงจุดเพดาน บนชั้นอัดแน่นไปด้วยหนังสือตำราสารพัดชนิด ไม่ว่าจะเป็นคัมภีร์หลักธรรม ตำราประวัติศาสตร์ เคสดีวิชาอาคม หรือหนังสือล้ำค่าหายากเพียงใดก็มีทั้งสิ้น

ครั้งแรกที่ชวีหนานพาข้าเข้ามาในห้องนี้ ข้ายืนตะลึงอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะหันไปมองเขาอย่างเลื่อมใส “ที่แท้ท่านยังเป็นเทพแห่งการเรียนรู้ด้วย”

บันทึกที่ข้าเคยอ่านพวกนั้นเขียนเล่าเอาไว้แต่ผลงานด้านการศึกของเทพสงคราม จะกี่หน้า ๆ ก็มีแต่เรื่องประเภทเทพสงครามไปปราบอสูรร้ายตนใด ศาสตร์อาวุธที่เทพสงครามประดิษฐ์ขึ้นมาร้ายกาจเพียงใด ล้วนเป็นความสามารถทางด้านบู๊ของเขา ส่วนเทพสงครามชอบอ่านตำรับตำราบ้างหรือไม่ หาได้มีการกล่าวถึง

นี่เห็นได้ชัดว่าผู้ที่เขียนบันทึกเหล่านั้นขาดความเอาใจใส่ คนเขาเป็นเลิศทั้งบู๊ทั้งบุ๋นแท้ ๆ กลับไม่ยอมจดบันทึกเอาไว้ให้ครบถ้วน ใช้ไม่ได้เลยจริง ๆ

ข้าครุ่นคิดอยู่ในใจว่าตนเองควรไปเขียนตำรากับพวกเขาบ้างดีหรือไม่

ชวีหนานเบือนหน้าหลบสายตาคันร้อนแรงของข้า มุมปากกระตุกเล็กน้อย

“ของในนี้ส่วนมากเป็นผู้อื่นนำมามอบให้ ข้าเพียงรับไว้อ่านแก้เบื่อเท่านั้น”

ปัญญาชนล้วนชอบถ่อมตัว ข้าพยักหน้าเออออไปกับเขา เริ่มต้นเดินสำรวจบรรดาหนังสือตำราในห้อง

หนังสือเหล่านี้ถึงจะมีจำนวนมาก แต่ก็ถูกแบ่งหมวดหมู่เอาไว้อย่างเป็นระบบระเบียบ ทั้งยังมีคาถาลงกำกับไว้ หากต้องการค้นหาเรื่องใด ก็สามารถใช้คาถาเรียกหามาได้ ไม่ต้องลำบากไปรื้อหาเอง

ข้าฟังแล้วค่อนข้างโล่งใจ มิฉะนั้นหนังสือตำรามากมายขนาดนี้ หากต้องลงมือค้นหาด้วยตนเองคงใช้เวลาเป็นครึ่งค่อนวันแน่

ซวีหนานเดินนำอยู่ด้านหน้า คอยบอกว่าหนังสือบนชั้นไหนเกี่ยวกับเรื่องอะไรบ้าง เมื่อเดินมาถึงชั้นสุดท้ายทางซ้ายมือ เขากลับตะงักไป

“หนังสือบนชั้นนี้...ถ้าเจ้ามีเวลาว่างก็หยิบมาอ่านเล่นได้”

ข้าเลือกหยิบหนังสือออกมาเล่มหนึ่ง หน้าปกไม่มีตัวอักษรใด ๆ เขียนเอาไว้ แม้แต่ชื่อผู้เขียนก็ยังมี ยิ่งมองดูก็ยิ่งสัมผัสได้ถึงความรู้สึกกลับ

หรือว่าจะเป็นการคัมภีร์เคล็ดวิชาหายาก?

ข้าเปิดอ่านดูอย่างกระตือรือร้น แต่ภายในกลับไม่มีเคล็ดวิชาอะไรเขียนไว้ทั้งนั้น เป็นเพียงรูปวาดของคนสองคนในท่วงท่าต่าง ๆ แทน ข้าลองพลิกดู เห็นว่าบางท่วงท่าดูแล้วค่อนข้างประหลาด หรืออาจจะเป็นการฝึกวิชาจริง ๆ

ข้ายื่นหน้าเข้าไปใกล้ ๆ ตั้งใจจะเพ่งมองให้ชัดสักหน่อย ในหูกี้พลันได้ยินเสียงลมพัดผ่านดัง ‘ฟุบ’ ก่อนที่หนังสือเล่มนั้นจะหายวับจากมือข้าไปอยู่ในมือของซวีหนานแทน

สีหน้าของซวีหนานยังคงดูเหมือนปกติ แต่ปลายใบหูทั้งสองข้างกลับค่อนข้างแดง

“เล่มนี้ไม่ได้”

ข้าขมวดคิ้ว “ทำไมเล่า”

“นี่เป็นวิธีการฝึกตนของมนุษย์เพื่อ...สร้างร่างเขียน ไม่จำเป็นสำหรับเจ้า”

เขาอธิบายด้วยน้ำเสียงจริงจัง กระชับหนังสือในมือแน่น

“เจ้าเพิ่งได้ร่างเขียนมาไม่นาน รากฐานยังไม่แน่น หากเปลือยไปจดจำวิธีการผิด ๆ เข้า ก็อาจจะส่งผลต่อการรวบรวมตะบะพลัง ดังนั้นไม่ควรดูของพวกนี้ เข้าใจหรือไม่”

“เข้าใจแล้ว” ข้าพยักหน้า ถึงจะรู้สึกเสียดายอยู่บ้าง แต่ความก้าวหน้าในการบำเพ็ญอ้อมสำคัญที่สุด เป้าหมายของข้าคือตำแหน่ง

อันดับหนึ่งแห่งเซียนบุปผาทั้งมวล จะให้วิธีฝึกตนที่ดูน่าสนใจเพียงไม่กี่ท่ามาทำเสียเรื่องได้อย่างไร

ชวีหนานไล่เก็บตำราวิธีการฝึกตนพวกนั้นออกไปจนหมดท่าทางเคร่งเครียดราวกับกำลังปราบอสูรกายผีร้ายก็ไม่ปาน เมื่อแน่ใจแล้วว่าไม่มีตำราเหล่านั้นหลงเหลืออยู่บนชั้นอีก เขาก็ปล่อยให้ข้าเลือกอ่านได้ตามสบาย

หนังสือที่เหลืออยู่บนชั้นไม่มีเคล็ดวิชาล้ำค่าหายากอะไร แต่เป็นหนังสืออ่านเล่นที่ดูแล้วก็น่าสนใจ ที่น่าแปลกใจก็คือหนังสือเหล่านั้นครึ่งหนึ่งมาจากโลกมนุษย์ ส่วนอีกครึ่งนั้น...ดูเหมือนจะมาจากแดนมาร

เทพสงครามกลับมีหนังสือจากแดนมารสะสมไว้ในห้องตำราเรื่องนี้น่าประหลาดใจจริงแท้ ข้าลองถามเขาดูก็ได้คำตอบว่า หนังสือเหล่านี้เดิมที่ไม่ใช่ของชวีหนาน เจ้าของเดิมเคยมาพักอยู่ที่วิมานเบิกอรุณแห่งนี้เมื่อนานมาแล้ว พอจากไปก็ทิ้งพวกมันเอาไว้ มิได้นำกลับไปด้วย

แดนสวรรค์กับแดนมารไม่ยุ่งเกี่ยวกันมาหลายหมื่นปี จอมมารประกาศห้ามเทพเซียนจากสวรรค์เหยียบย่างเข้าไปในเขตแดนมาร เหล่ามารเองก็ไม่ขึ้นมาข้องแะกับชาวสวรรค์เช่นเดียวกัน เจ้าของเดิมผู้นี้มีหนังสือจากแดนมารอยู่ในครอบครอง ก็คงจะต้องได้มาตั้งแต่ก่อนหน้านั้น

ข้าลองนับนิ้วคำนวณดู ช่วงที่เทพบนสวรรค์ยังสามารถไปเที่ยวเล่นที่แดนมาร...ก็คงประมาณหกหมื่นปีก่อน

ในเมื่อทิ้งเอาไว้มานานขนาดนี้ คงไม่ต้องกลัวเจ้าของเดิมจะกลับมาทวงหนังสือคืนอีกแล้ว

ข้าม้วนแขนเสื้อขึ้นอย่างสบายอกสบายใจ จัดการขนย้ายหนังสือเหล่านั้นไปไว้ที่ห้องนอน

หลังจากจุดตะเกียงคลุมโปงอ่านติดต่อกันมาหลายคืน ข้าก็รู้สึก

ราวกับได้ค้นพบโลกใหม่ สิ่งที่ตั้งดูความสนใจของข้าได้มากที่สุดไม่ใช่เรื่องราวการผจญภัยเสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย และไม่ใช่เรื่องราวความรักอันชวนซาบซึ้ง แต่เป็นสิ่งที่ข้ายังไม่เคยพบเห็นมาก่อน... สิ่งที่ข้าปรารถนาจะได้ลิ้มลองอย่างมาก... สิ่งนั้นก็คือน้ำของกินนานาชนิดที่ปรากฏอยู่ในหนังสือทุกเล่ม

ไม่ว่าจะหนังสือจากแดนมนุษย์หรือแดนมาร ตัวเอกในเรื่องเป็นต้องแวะเข้าไปยังสถานที่ที่มีชื่อทำนองว่า ‘เหลาสุราพูนสุข’ ไม่ใช่ ‘โรงเตี๊ยมแสนสำราญ’ จากนั้นก็สั่งสุราอาหารมากินมื่อใหญ่ ข้าก็ไม่รู้หรอกว่าเกี่ยวเนื่ง หมั่นโถว บะหมี่เนื้อ ไก่ย่าง หรือที่ชื่อประหลาดๆ อย่างพระกระโดดกำแพงนี่มันหน้าตาเป็นเช่นไร แต่ตัวเอกพวกนั้นมักจะกินอย่างเอร็ดอร่อย บางทีก็ยั้งกล่าวชมว่ารสชาติเยี่ยมอีกด้วย

รสชาติมันเยี่ยมยอดอย่างไรเล่า ข้าอยากรู้แทบตายแล้ว!

ข้าขอบหนังสือด้วยสองตาเป็นประกาย วิ่งตึงๆ ไปหยุดตรงหน้าซีวีหนาน

“เจ้ามีเรื่องอะไร”

น้ำเสียงของซีวีหนานดูระแวงระวังเล็กน้อย ดูเหมือนจะยังจดจำเรื่องเมื่อครั้งก่อนที่ข้าขอบคัมภีร์หลุนอวีมาหาได้

ข้านั่งลงตรงข้ามเขา ซ้อนตามองอย่างคาดหวัง “ซือฝู ท่านทำอาหารได้หรือไม่”

ในใจของข้า ซีวีหนานเก่งกาจไร้เทียมทาน คาถายากๆ ที่ข้านั่งท่องจนหัวแทบระเบิด เขาแค่กระดิกนิ้วก็เสกได้แล้ว ดังนั้นเรื่องสุดแสนธรรมดาสามัญอย่างการเข้าครัวทำอาหาร เขาย่อมทำได้ง่ายดายราวพลิกฝ่ามือ

เวลานั้นเป็นช่วงยามเชิน¹² พอดี ซีวีหนานนั่งอ่านคัมภีร์อยู่ข้างหน้าต่าง มือซ้ายยกขึ้นเท้าคาง มือขวาถือคัมภีร์ที่ชอบค่อนข้างซีด

¹² ยามเชิน (申) คือช่วงเวลาตั้งแต่ 15.00 น. – 16.59 น.

เหลืออง แสงแดดอุ่นอาบไล่โบหน้า ขับให้รัศมีเทพสีทองยิ่งดูเจิดจ้า เมื่อได้ยินคำถามของข้า เรียวคิ้วเข้มเหนือดวงตาสีครามก็เลิกขยับเล็กน้อย

“...ทำอาหารหรือ”

ข้าเหม่อมองซวีหนานที่เปล่งประกายศักดิ์สิทธิ์สูงส่งไปทั่วร่าง รีบพยักหน้าตอบรับ “ใช่แล้ว ซื่อฝู ข้ารู้ว่าเป็นเทพเซียนไม่จำเป็นต้องดื่มกิน แต่ร่างเดิมของข้าเป็นดอกไม้ สิ่งที่กินได้ก็มีแต่น้ำกับปุ๋ยในดิน อย่างไรก็ตามก็อุตส่าห์ได้ร่างเซียนมาแล้วทั้งที ข้าก็อยากลองลิ้มรสชาติอาหารกับเขาน่าจะทำให้อิ่มกินได้หรือไม่”

ซวีหนานยิ้มปาก ท่าทางลังเล ข้ารีบอ้อนวอนเขาต่อไป “ไม่ต้องเป็นของยุ่งยากซับซ้อนอะไรหรอก แค่ของง่าย ๆ ก็ได้ ข้าอยากกินจริง ๆ นะ...”

เขายังคงนั่งนิ่ง ข้าจึงยกมือขึ้นกุมท้อง ทำหน้าเหยเก “โ๊ะะ พุดแล้วก็คล้ายจะปวดท้องขึ้นมา หรือนี่จะเป็นสิ่งที่เขาเรียกกันว่าความหิวโหย...”

“พอได้แล้ว” ซวีหนานถอนหายใจออกมา “ข้าจะทำของง่าย ๆ ให้เจ้ากินก็แล้วกัน”

ถึงจะทำท่าที่เหมือนรำคาญ แต่ข้าก็ยังแอบเห็นมุมปากที่ยกขึ้นน้อย ๆ ของเขา แม้จะอยู่ด้วยกันมาไม่นาน ข้าก็ยังสามารถเดานิสัยของซวีหนานได้อยู่หลายส่วน เขาชอบวางท่าเฉยเมยไปอย่างนั้นเองที่จริงแล้วใจอ่อนเป็นที่สุด

ข้าก็รู้อยู่ตั้งแต่แรกแล้ว ต่อให้ข้าขออะไรที่ยากกว่านี้ เกรงว่าเขา ก็จะไม่ตอบตกลงอยู่ดีนั่นแหละ

หนึ่งช่วยยามผ่านไป ชานิ่งยง ๆ ดูหม้อที่วางอยู่บนเตาไฟ
สูดจุกดมกลิ่นอาหารที่ลอยออกมาจากในหม้อ

อือ...มีกลิ่นอะไรบางอย่างหอม ๆ แล้วก็เหมือนจะมี...กลิ่นใหม่?
 ...คงจะเป็นกลิ่นที่มาจากเปลวไฟด้านล่างกระมัง

ชีวิตหนานยืนมองหม้อไอน้ำนั้นอยู่ด้านข้าง สีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง
เมื่อเห็นควันสีเทาที่ลอยตลบอบอวลอยู่รอบ ๆ ก็เอ่ยออกมา

“เสร็จแล้ว”

เข้ารับยื่นมือไปคว้าฝาหม้อ แต่เพราะรีบร้อนเกินไป ปลายนิ้ว
จึงเกือบถูกลวกจนพอง “อูย...”

“ทำอะไรของเจ้า”

ชีวิตหนานมุ่นหัวคิ้ว คว้ามือเข้าไปเป่าเบา ๆ

“เหตุใดไม่รู้จักใช้ปรอทคุ้มกันร่างกาย ข้าเคยสอนเจ้าไปแล้วนี่”

ปลายนิ้วที่แสบร้อนพลันเปลี่ยนเป็นเย็นสบาย แม้แต่รอยแดง
ก็หายไ้ไปจนหมด ข้าถูปลายนิ้วไปมา พึมพำเสียงอ่อย “ก็ข้าลืมนึกไปว่า
ฝาหม้อมันต้องร้อน...”

“ข้าทำเอง”

ชีวิตหนานโบกมือ เปลวไฟที่ลุกโชนอยู่ในเตาดับวูบลงทันที เขา
หยิบหม้อข้าวลงจากเตา ก่อนจะเปิดฝาด้านบนออก

กลิ่นเหม็นไหม้ในอากาศดูเหมือนจะรุนแรงขึ้นกว่าเดิม ข้าชะงัก
หน้าไปมองด้านใน ข้าวต้มในหม้อจับตัวกันเป็นก้อนสีเทาตุ่น ๆ ข้าลอง
คว้าช้อนมาคนดู...ด้านล่างเป็นสีดำสนิท ทั้งยังแข็งราวกับหิน

ข้ากลืนน้ำลายอีกใหญ่ “นี่...คือข้าวต้มหรือ”

ในหนังสือมิใช่บอกว่าข้าวต้มจะต้องมีน้ำแกงหอมกรุ่น เม็ดข้าว
สีขาวนวลเรียงตัวสวยงามหรือ ข้าวต้มในหม้อนี้...สิ้ออกจะ...เข้ม
ไปสักหน่อยหรือไม่

ชีวิตหนานกระแอม สีหน้ายังคงไม่เปลี่ยนแปลง

“หม้อไอน้ำนี้เหมือนจะไม่ค่อยทนความร้อน”

ที่แท้ก็เป็นเพราะหม้อคุณภาพต่ำเกินไป ข้าพยักหน้าหงึก ๆ เอ่ย
อย่างเสียดาย “เช่นนั้นก็กินไม่ได้นะสิ ข้าเกือบได้กินข้าวต้มฝีมือซือฝู
แล้วแท้ ๆ”

“เจ้ายังอยากกินอะไรอีก?”

ชีวิตหนานเหลือบตามองข้าแล้วกล่าวเสริมว่า
“ที่ไม่ต้องใช้หม้อต้ม”

ข้างเียงหน้ามองเขาอย่างซาบซึ้งใจ รีบบอกชื่ออาหารออกไป “ข้า
อยากกินไก่อ่าง”

ก่อนเลือกอาหารชนิดนี้ ข้าคิดมาอย่างดีแล้ว ในหนังสือนิยาย
เหล่านั้น พวกจอมยุทธ์กับแม่นางคนงามเวลาเดินทางรอนแรมอยู่ใน
ป่า หออะไรกินไม่ได้ ก็ออกไปยิงนกจับไก่อ่างกินด้วยกันทั้งนั้น และ
ยังไม่เคยเห็นมีสักเรื่องที่จอมยุทธ์กินไก่อ่างฝีมือแม่นางแล้วจะบอกว่า
ไม่อร่อย แสดงว่าไก่อ่างนี่คืออาหารสูตรสำเร็จที่ไม่ว่าอย่างไรก็กินได้
แน่นอน

“ได้”

ชีวิตหนานพยักหน้า ก่อนจะเดินหมุนตัวออกไป

ไม่นานเขาก็หัวโปกัด ๆ ที่ถอนขนเรียบริ้วแล้วกลับมา ข้านั่ง
มองด้วยความคาดหวัง เห็นเขาคว่าแท่งเหล็กมาแท่งหนึ่ง จัดการแทง
เข้าไปในไก่อ่างคล่องแคล่วชำนาญชำนาญ ทำทางยังคงสง่างามราวกับ
กำลังจับกระบี่ร้ายรำ จากนั้นก็วางไว้เหนือเตาไฟ

ชีวิตหนานเพียงสะบัดมือเล็กน้อย เปลวไฟอันร้อนแรงก็ลุกโชน
ขึ้นมา

กลิ่นหอมของไก่อ่างเริ่มลอยมาตามลม ข้าเสียวริมฝีปากอย่าง
แทบอดใจรอไม่ไหว

เปลวไฟสีส้มโหมกระพืออยู่ในเตา ไก่อ่างเริ่มเปลี่ยนเป็นสีเหลือง
ทอง เปลวไฟยังคงโหมกระพือ ไก่อ่างเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาล เปลวไฟไม่มี
ที่ทำจะอ่อนกำลังลง...ลามไปไหม้อยู่บนตัวไก่อ่างแล้ว

ผ่านไปเพียงชั่วพริบตา เปลวไฟก็กลืนกินไก่อ่างเข้าไปทั้งตัว เหลือ
เพียงเศษซากสีดำเกรียมที่เกาะอยู่บนแท่งเหล็กร้อนแดง

ชีวิตหนานยื่นมองซากไก่อ่างไหม้เกรียมนั้นอย่างตกตะลึง ข้าเอง
ก็ตกตะลึงเช่นกัน

สิ่งที่บรรดาศัตรูของแดนสวรรค์ตั้งแต่ครั้งบรรพกาลพากันทุ่มเท
กำลังค้นหา...จุดอ่อนของเทพสงครามผู้สู้ศึกไม่เคยพ่าย...ดูเหมือน
จะถูกข้าค้นพบเข้าโดยบังเอิญเสียแล้ว